

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff,
Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 16 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

MAY 15, 1935

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

Unmoveably Stedfast

Therefore, my beloved brethren, be ye stedfast, unmoveable, always abounding in the work of the Lord, forasmuch as ye know that your labor is not vain in the Lord.

I Cor. 15:58.

My beloved brethren!

Church of Corinth! Church in the world and of all ages!

Be stedfast, be unmoveable, in the truth, in the good confession, in all your faith and conversation!

How often are ye tossed to and fro, like a reed shaken by the wind, like a ship on the tempestuous sea, a plaything of the fierce storm, victim of the angry billows!

Thus, indeed, it was in the congregation of Corinth!

Scarcely had the church been organized through the labors of the apostle Paul when it had been well-nigh rent to pieces by an unholy partisanship, a spirit of division and strife, of wrangling and debate, by which one claimed that he was of Apollos, another that he was of Cephas, a third that he was of Paul and a fourth that Christ was the head of his particular party! And the apostle had rebuked them severely, had reminded them that Christ could not be divided, that Paul nor any man was crucified for them and that in the name of Paul they were not baptized; had instructed them anew in the glorious truth that all things are theirs and they are Christ's and Christ is God's.

Now, approaching the end of his epistle, he is undoubtedly thinking once more of this evil spirit of division, through which the church would become an easy prey of the devil, and also with a view to this he admonishes: therefore, my beloved brethren, be ye stedfast, unmoveable!

Hardly had the church entered upon its existence in the midst of the world, called through Christ Jesus out of darkness into the marvellous light of God, when it appeared as if she would sink back at once into the mire of corruption from which she had been powerfully delivered. Foul sins became manifest in the life of the saints, were even practiced, were tolerated by the congregation. And the apostle had reminded them that once, indeed, they were under the power of and polluted with sin, but they had been redeemed, cleansed and sanctified through the blood and the Spirit of Christ Jesus, their Lord. And he had admonished them to purge out the old leaven and to put the evil one out of their midst.

Is he, then, not also now, as he is nearing the end of his epistle, referring back to this relapse into their former conversation, when he exhorts them to be stedfast and unmoveable, always abounding in the work of the Lord?

And how severely had the congregation of Corinth been shaken with regard to the truth as it is in Jesus! There were those that denied the resurrection of the dead! And the apostle had explained to them how serious was the error. He had shown them, that if there were no resurrection of the dead, then is Christ not risen. And if Christ is not risen, then all is vain. Then our faith is vain; then we are still in our sin; then we are without hope in the world and of all men the most miserable. But Christ is risen! The historic fact of the resurrection of Christ is established by the testimony of many faithful witnesses. He is risen! And He arose as the firstfruits. There is not merely a resurrection of the dead in the abstract, but the resurrection of the saints is become historic reality in the resurrection of the Lord.

He is risen and we shall be raised with Him in glory in the day of His coming! Raised incorruptible, immortal, in glory and strength, in the image of the heavenly!

Death is swallowed up! Hell has lost its victory!

Therefore, my beloved brethren, your labor is not vain in Him!

Be steadfast and unmoveable!
Abounding in His work!
Always!

Be unmoveably steadfast!

Thus we might paraphrase the exhortation of the Word of God here.

Stedfastness and unmoveableness are closely related in sense. The one merely expresses the notion of strength to stand; the other emphasizes this strength as it is tested by opposing forces. The former has its figure in the mere rock, suddenly rising from the plain; the latter is pictured in the same rock, but now standing in the midst of the ocean, battered by the roaring waves.

Be unmoveably steadfast! Be so steadfast, that no powers of opposition are able to remove you from your place, that all the forces of darkness, of the devil, of the world, of the lie, attack you but in vain.

It presupposes, of course, that you have a place to stand. And this place to stand is the truth as it is in Christ. For, that truth is not something vague and indefinable, so that it is impossible to discern it and to distinguish it from the lie; nor is it something indifferent, so that it is a matter of no import, whether you embrace the one or the other view. It is definite, sharply to be defined, readily discernible, easily distinguishable, and of basic importance for your entire faith and walk and conversation in the midst of the world.

Such is the place, the sharply defined position in which you are admonished to stand.

Be ye steadfast!

Unmoveably steadfast!

Know the truth as it is in Christ! Be convinced of the truth as it is in Jesus! Carry that truth in your heart and love it! And, when the power of darkness assails you, when the vain philosophy of the world entices you, when false doctrine of men would lead you astray, stand without wavering! For, how shall you be steadfast if you do not know the truth and are not acquainted with the very place on which you must take position? Surely, the Christian must thoroughly know the truth. He may not be content with a general gospel. He cannot afford to be satisfied with a superficial acquaintance with the doctrine of salvation. He must not be indifferent to the fundamental principles of the truth. He must know them. But mere knowledge is not sufficient. For, in order to be steadfast, unmoveably steadfast, he must be rooted in the Christ revealed in that truth. The knowledge of the truth must be spiritual, must be a living principle in his inmost heart, controlling his life and walk, dominating his inmost thoughts and desires. That truth must be

precious to him, more precious than all the world, yea, than very life itself, so that he would rather give up all the world, his life and liberty than move an inch from his position in the truth!

For, the exhortation is that he shall be unmoveable!

And the powers of darkness that will assail him in his position are many and strong and their methods of attack are manifold!

Shrewdly and deceitfully they will approach him with the doctrines of men, the philosophy of this world, garbed in the cloak of truth, yet instilling the very lie of the devil; pretending to teach Christ, yet in very fact denying Him; appearing like the Lamb, yet speaking as the Dragon. And he must be able to discern sharply light from darkness, the truth from the lie, righteousness from unrighteousness, Christ from Belial!

Luringly they will entice him with the treasures of this world, offer him the world's favor, honor and glory and power, pleasure and joy, if he will but be persuaded to leave his position in the truth as it is in Christ and follow in the way of unrighteousness!

Or the world will frown on him, threaten him with her terrible disfavor, hatred, fury; cast him out, make him the object of her derision and shame and mockery, count him with the transgressors, open for him the doors of her prison, kindle for him the fire of her stakes, sharpen her dreadful sword of persecution!

And he must stand!

Unmoveably steadfast must he be!

He must not be enticed by the siren's song of the world. He must not be terrified by the frown of the power of darkness.

All things he must count but dross for the excellency of the knowledge of Christ Jesus his Lord!

Therefore, my beloved brethren!

Be ye steadfast!

Unmoveable!

And be always abounding!

Abounding in the work of the Lord!

And be sure that it is the work of the Lord in which you abound. Not your work must abound, no matter by what pious name you may call it. It is not the work of your own imagination and invention, nor the work of man and for man, nor even your work for the Lord, that is meant in this exhortation.

You must abound in the Lord's work. And the Lord's work is His and His alone.

It is the work which He does, in which He grants you of grace to abound, and for the which all the glory and thanksgiving belongs to Him only.

It is the work which He merited for you by His work. For, we by nature were dead through trespasses and sins. We were wholly unfit for the work of the

Lord, perverse and unwilling to be instrumental for His work, neither did we have the right to bear the fruit of good works. But He, the Lord our Redeemer, worked His work in our behalf, through His death and resurrection and merited for us the unspeakable privilege that we might bear much fruit. It is the work which He works in us by the power of His grace and Spirit. For, He arose and was exalted and became the quickening Spirit and returned in that Spirit to dwell in the Church and to abide with them forever. He it is that quickens you unto a new life, delivering you from all the power of the devil. He illuminates you to discern spiritual things spiritually; He changes your will so that your delight may be in His precepts; He dwells in you and lives in you, so that you may confess: I live, yet no more I, Christ liveth in me! And He always works His work in you and causes you to bear much fruit.

He is the Vine and you are the branches. And the branches do not bear fruit for the Vine, but the Vine bears fruit in the branches.

And thus the work is always the Lord's, never yours except in as far as He deems you worthy to be the manifestations of His grace, willing manifestations, conscious bearers of His fruit, co-workers with Him, that He might be glorified in you and you might be thankful.

In that work of the Lord abound!

Let it overflow in your whole life, in your inmost desire and outward conversation, in your singing and praying, your speaking and acting, your seeing and hearing, in your home and in the Church, in your shop and on the street, in fellowship with the people of God and over against the powers of darkness, when you retire and when you awake

Always abounding!

On the day of the Lord, but also in your daily life.

In public worship, but also through your daily calling whatever it may be.

Constantly abounding in the work which the Lord works in you and through you!

And for this it is an indispensable condition that you be steadfast and unmoveable. A doublehearted man is unsteady in all his ways, but never abounds in the work of the Lord. Now he seems to belong with the people of God, joining in their worship, their songs and their prayer, with them receiving the Word of God and tasting that the Lord is good; and now he is attracted by the things of the world and the ways of sin, a friend of the world that is accounted an enemy of God.

Be ye, therefore, steadfast, my beloved brethren!

Unmoveably steadfast.

For, so ye shall abide in Him Who is the Vine.

And abiding in Him ye shall bear much fruit.

Abound in the work of the Lord!

But wherefore?

Because the Lord is risen! He that was dead liveth forevermore. And because he liveth you may know that your labor shall not prove to be vain in that living Lord!

Indeed, were He not risen, your work in the Lord would be vain. Ye would of all men be most miserable. For, not only would it be mere, vain imagination that your work is the work of the Lord if He be swallowed up of death, but also will your labor prove to have been fruitless and hopeless in the end.

Often, indeed, the work of the Lord in you and through you brings you labor and toil, suffering and sorrow. For, if ye be steadfast and unmoveable, disdain the proffers of worldly honor and favor, refuse her friendship and shun her evil ways; if your light you cause to shine and the darkness you condemn; if the truth you profess and the lie you expose; if thus you abound in the work of the Lord and put to shame the unfruitful work of darkness, the world will surely hate you even as and because she hates Him Who works His work in you and manifests His grace in you. And your work will become toil, and your toil will become suffering, for of grace it is given you, not only to believe in Him, but also to suffer in His cause! . . .

And if He be dead and not risen, your labor must surely be vain in that dead Lord you profess!

But He is risen! Oh, remember in all your toil and sorrow that Jesus Christ, your Lord is risen from the dead! He was dead, but He liveth! He swallowed up death and hell by His suffering and agony on the accursed tree, and He was raised! No, He did not return in the likeness of sinful flesh, but He went on, He went before you into glory. He arose in incorruptibleness and immortality, in glory and strength, in heavenly beauty and majesty. He arose the final victor over all the power of death. He is the resurrection and the life; he that believeth on Him shall live though He were dead and He that liveth and believeth on Him shall never die!

For, He arose as the firstfruits!

In His resurrection *the* resurrection is an accomplished fact. That resurrection of the Lord on the third day is actually your resurrection and you are raised with Him as surely as if already you were partakers of His blessed and glorious body!

O death, where is thy sting? O grace where is thy victory? Thanks be to God, which giveth us the victory through our Lord Jesus Christ!

And soon the victory shall be ours. The glorious and blessed reward of grace on all our toil and sorrow!

Therefore, my beloved brethren, be steadfast and unmoveable!

Always abounding in His work.

For, the Lord is risen indeed!

In Him is your blessed reward!

Therefore, my beloved brethren!

H. H.

EDITORIALS

Onze Arbeid In Bellflower

3. De Arbeid

We merkten reeds op, dat het karakter van ons veld ook het eigenaardig karakter van ons zendingswerk bepaalt.

In het algemeen bestaat ons werk daarin, dat we de menschen onderwijzen in de Gereformeerde waarheid, en dat wel voornamelijk op die punten, die in 1924 door de synode der Christelijke Gereformeerde Kerken zijn aangetast en verkracht.

Daarom wenden we ons, zooals we opmerkten, niet tot de verstrooiden in de eerste plaats, maar tot de kern van ons Gereformeerde volk. Men kan er gewoonlijk op rekenen, dat er een Protestantsche Gereformeerde Kerk tot stand komt, waar nog menschen wonen, die liefde hebben tot de Gereformeerde waarheid. Evenals men er ook op rekenen kan, dat onze kerken geen toekomst hebben, waar men al te ver is afgeweken van de Gereformeerde waarheid en opgezwolgen door de wereld.

En om dezelfde reden bestaat ons werk gewoonlijk in drie deelen. We houden lezingen, we prediken op Zondag, en we bezoeken hen, die op de vergaderingen komen en belangstelling toonen, persoonlijk in hunne woningen.

Ook mede om het eigenaardig karakter van onzen zendingsarbeid is het zoo hoogst noodzakelijk, dat we iemand tot dit werk afzonderen, die er al zijn tijd en krachten aan kan besteden. En we moeten daarbij niet van de veronderstelling uitgaan, dat ieder wel meer of min voor dezen arbeid geschikt is. Wie dat zou meenen vergist zich deerlijk. Het tegendeel is waar. Het beste is niet te goed voor dit werk. We hebben behoefte aan een man Gods, die niet alleen door en door met onze beginselen bekend is, maar ze ook diep in zijn hart draagt, ze liefheeft, er door wordt bezielde in heel zijn leven; die ook in staat is om ze te ontwikkelen, ze altijd weer uit de Schrift te putten en ze op heldere en duidelijke wijze voor te stellen, zóó, dat de hoorders worden onderwezen en gesticht, gevoelen, dat het niet slechts gaat om doode dogma's, maar om de waarheid, die ten leven leidt; die ze ook kan verdedigen, tegenover allerlei bedenkingen, meestal van Remonstrantschen aard; die bekwaam is om menschen te ontmoeten, menschenkennis bezit en met menschen kan omgaan, zoodat men hem gaarne in zijn woning ontvangt. Want hij moet leeren, leeren en nog eens leeren. Hij moet zich toegang weten te verschaffen tot de harten der hoorders, zoodat ze hem plaats geven en hun vertrouwen hem schenken. En hij moet dit niet zelden doen in weerwil van allerlei vooroordeel en wantrouwen, dat men natuurlijkerwijze voedt tegenover hen,

die niet slechts uit de kerken zijn uitgeworpen, maar ook nog op allerlei wijze worden belasterd. Hij moet er op rekenen, dat er menschen onder zijn gehoor komen, die gaan zitten met de vraag in het hart: "wat zou deze klapper ons nu te zeggen hebben?" En hij moet hun dat niet kwalijk nemen.

Het zal dan ook wel duidelijk zijn, dat het op den duur niet gaat, om een onzer predikanten zoo nu en dan een paar weken "vacantie" te geven, om hem even een gemeente te laten stichten!

Gelukkig was het veld in Bellflower voorbereid. Los Angeles had daar reeds gearbeid en Ds. Cammenga had reeds geruimen tijd elke week aldaar het Woord verkondigd.

Men had een zeer geschikte en ruime zaal gehuurd.

De opkomsten waren, vooral in aanmerking genomen, dat het gehoor bijna alleen uit volwassenen bestond en dat de vergaderingen gehouden werden op een tijd, dat de hoorders noodig moesten slapen, zeer goed.

We spraken in Bellflower tweemaal per week, op Dinsdag- en Vrijdagavond.

En des Zondags bedienden we in dezelfde zaal tweemaal het Woord.

Tweemaal hielden we een rede in Redlands, die deze gelegenheid, zooals wel vanzelf sprak, niet voorbij kon laten gaan, zonder mij ook daar te laten optreden. En ik mag gaarne in Redlands spreken, zoodat het verzoek om ook daar een paar malen op te treden bij mij op geen bezwaren stuitte.

Als we ons zendingswerk verrichten spreken we niet over allerlei onderwerpen, zooals zich gemakkelijk laat bevroeden, maar over zulke onderwerpen, die verband houden met de zaak waar het om gaat, die gelegenheid bieden om de hoofdpunten der Gereformeerde waarheid, die in 1924 in het gedrang zijn gekomen, te bespreken en te ontwikkelen. In Bellflower spraken we over de volgende onderwerpen:

1. "Genade alleen". Hier ontwikkelen we vooral de gedachte der Schrift, dat de zaligheid der verkorenen haar bron heeft in loutere, soevereine genade. Uit genade zijn ze verkoren, uit genade met God verzoend, uit genade verlost van de macht der zonde en des doods, uit genade worden ze bewaard temidden der wereld en uit genade worden ze verheerlijkt.

2. "Het Evangelie". In deze lezing leggen we vooral nadruk op de idee des Evangelies als de verkondiging der Goddelijke belofte in Christus Jezus aan de erfgenamen der belofte; een belofte, die door God Zelf wordt vervuld en wel verkondigd aan allen, die het Evangelie hooren, maar altijd zoo, dat de inhoud particulier blijft en alleen de erfgenamen der belofte geldt.

3. "De Liefde Gods," waarin we de gedachte ontwikkelen, dat de liefde altijd liefde Gods is. Zij is eene liefde Gods in God tot God; eene liefde Gods in God tot de verkorenen; eene liefde Gods tot ons in ons; eene liefde God in ons tot God; en eindelijk eene liefde Gods in ons tot elkander. Maar altijd is en blijft de liefde zeer werkelijk liefde Gods.

4. "De Snoevende Bijl", waarin we er nadruk op leggen, dat ook de goddelooze in al zijn bedenken en wegen nooit iets anders is dan een instrument in de hand Gods, dat zich wel in eigen bedenken en bedoelen tegen God stelt en daarom schuldig is, maar dat metterdaad nooit iets anders doet dan Gods raad uitvoeren. Hij is een bijl, waarmede God houdt, eene zaag door God getrokken, ofschoon hij het zoo niet meent.

5. "Der Heidenen Wet", waarin we ons vooral keeren tegen de punten 2 en 3 der beruchte "Drie", en de gedachte ontwikkelen, dat de natuurlijke mensch metterdaad het werk der wet in zijn hart heeft geschreven, zoodat hij die wet kent, formeel ook naar die wet handelt, maar zonder dat hij ooit haar gehoorzaamt en het goede voor God kan doen.

6. "Waarom Protestantsch Gereformeerd?" In deze laatste lezing beantwoordden we in de eerste plaats de vraag, hoe wij Protestantsch Gereformeerd zijn geworden, in de tweede plaats de vraag, waarom wij Protestantsch Gereformeerd zijn; en eindelijk de vraag, waarom het de roeping is van alle waarlijk Gereformeerde menschen, om Protestantsch Gereformeerd te worden.

In onze prediking des Zondags vermijden we gewoonlijk alle controversen en houden de bedoeling van de bediening des Woord voor de aandacht. Echter vergeten we ook dan niet het doel van onzen arbeid en kiezen gewoonlijk teksten, die daarmede in verband staan. Zoo deden we ook in Bellflower.

Bovendien bezochten we verschillende huisgezinnen, ofschoon vooral dit deel van den arbeid niet gemakkelijk is in die omgeving. Als men de menschen opzoekt beteekent het gewoonlijk, dat de man des huizes zijn slaap moet afbreken om met ons te spreken.

Zoo werkten we dan drie weken in Bellflower.

En de vrucht?

Vrucht is er altijd, waar het zaad des Woords wordt gestrooid. Dit kan niet uitblijven, want God werkt door Zijn Woord. Het Woord heeft altijd zijn vrucht, hetzij ten kwade of ten goede, ten doode of ten leven. En ook is er altijd meer vrucht dan wij zoo aanstonds zien.

Maar ook was er in Bellflower de vrucht, dat spoedig de begeerte zich openbaarde om tot eene Protestantsche Gereformeerde gemeente te worden georganiseerd.

Eene vergadering werd daartoe gehouden. Een verzoekschrift aan de Classicale Inwendige Zendingscommissie gericht werd daartoe opgesteld.

En toen riep het werk in eigen gemeente mij weer.

Gaarne had ik, zooals ieder kan begrijpen, een week langer willen blijven, om de gemeente zelf tot stand te zien komen. Eerst was ik dit ook van plan, zond daartoe een telegrafisch verzoek aan mijn kerkeraad. En deze stond het mij gereedelijk genoeg toe, om mijn verblijf te Bellflower een week te rekken. Maar als ik dacht aan het werk, dat mij riep en dat op mij wachtte, en tevens er aan dacht, dat de kerkeraden van Redlands

en Los Angeles de gemeente te Bellflower even goed konden organiseeren als ik, vond ik het beter te vertrekken.

En zoo is het uitgevoerd.

Ik vertrok en de organisatie der gemeente werd opgedragen en is ook uitgevoerd door de kerkeraden van Redlands en L. A.

H. H.

Het Bouwen van Profetengraven

Nog altijd bouwt men de graven der profeten!

Het is zoo'n echt menschelijke, zoo'n zichzelf verontschuldigende, zoo'n het geweten sussende bezigheid.

Die mannen, wier graven men bouwt en wier grafteekenen men versiert, zijn nu eenmaal dood. Ze kruisen ons pad door 't leven nooit meer, ze wijzen ons niet meer op onze zonden, ze veroordeelen ons niet meer om onze ongerechtigheden, ze roepen ons niet meer tot bekeering en verkondigen ons niet meer het vreeselijk oordeel Gods. Ze prikkelen ons booze hart niet meer tot haat en nijd, omdat we toch de duisternis liever hebben dan het licht. Ze bewegen zich niet langer in onze levens-sfeer. Ze zijn dood. Voor goed dood. En daarom is het nogal gemakkelijk om hun graven op te bouwen, om een steentje bij te dragen tot een schoon monument, om jaarlijks een kransje te leggen als grafversiersel boven hunne doode lichamen. Leefden ze nog, dan ware het anders! Donderden nog hunne stemmen, getuigend van zonde, gerechtigheid en oordeel, dan voorwaar, zouden ze wel eerst moeten sterven, ook al zou het door een gewelddadigen dood moeten! Doch ze leven niet meer. Ze spreken nooit meer. Ze zijn dood. Wat zou het schaden om die doode profeten met een grafversierseltje te vereeren? . . .

Bovendien zit daar een voordeel in.

Want die doode profeten, die nooit meer spreken, spreken toch wel. Ze spreken met een stem des bloeds. Hun stem des oordeels verstomde toch niet, al zijn ze ook dood en begraven. Ze schreeuwen het uit! Ze klagen aldoor aan: Hoe lang nog, o Heere, wreekt gij ons bloed niet van degenen, die op de aarde wonen? . . .

Vreeselijk!

Die profeten, die rechtvaardige mannen, die voor Gods zaak stonden in de wereld, die altijd weer riepen tot Gods recht en tot de paden van zijn verbond, zijn vermoord! En nu roept de stem, die men meende te versmoren, altijd door, om wraak. En de hemel en de aarde schreeuwen mede!

Ontzettend! . . .

En daar komt bij, dat zij, die hen vermoordden, onze vaders zijn!

Onze vaders, die we immers ook vereeren! Onze vaders, die we toch niet gaarne verloochenen! Onze vaders, in wier voetstappen wij wandelen! En daar-

om schijnt het, alsof die doode profeten ook ons aanklagen bij den hemelschen Rechter!

Bange gedachte!

En al 't volk? O, ja, ook dat volk mocht ons, de kinderen dergenen, die de profeten gedood hebben, er ook eens op aan zien, dat wij deelen in de moordenaarschuld, de Kaïsschuld der vadersen!

Laat ons dan toch de graven der profeten opbouwen. Laat ons hunne grafteekenen versieren. Leefden ze nog, dan zou het niet gaan; dan zouden ook wij ze wel eerst moeten dooden. Maar ze zijn dood. Welaan, laat ons uitspreken, dat indien wij geleefd hadden ten tijde, dat onze vadersen de profeten doodden, wij aan die gruweldaad geen gemeenschap zouden hebben gehad!

Wij eeren wel onze vadersen.

Wij keeren ons wel niet af van hunne wegen.

Maar die doode profeten willen we gaarne vereeren. En aan de gruweldaad huns moords hebben we liever geen gemeenschap.

En alzoo getuigen ze tegen hunne vadersen.

En, *volens volens* tegen zichzelf!

Dr. Machen is bijna vermoord!

Niet lichamelijk, maar kerkelijk.

Vermoord door de Presbyterische Kerk, waartoe hij behoort.

Wat had die man gedaan? Och, hij gevoelde zich geroepen om profeet te zijn. En als profeet aanschouwde hij de ontrouw en afval en ongerechtigheden van Moeder, de Presbyterische Kerk! En hij zette de bazuin aan den mond, en hij twistte met Moeder! Hij werd een leider dergenen, die met Moeder meenden te moeten twisten. En tegenover de moderne moeder noemden zij zich fundamentalisten. Men wilde de kerk waarschuwen tegen vreemde leer. Men wilde haar zuiveren van dwaalleer. En moeder wilde niet hooren. Men stichtte, binnen den kring der kerken, een eigen Theologische School, waar ook Dr. Machen doceerde, de Western Seminary te Philadelphia. Men gaf een eigen blad uit, *Christianity Today*, waarin men de moderne opponenten bestookte en fel met moeder twistte. Men verzette zich tegen het zendingdrijven, zooals dat door de Presbyterische Kerken geschiedde en organiseerde een "Onafhankelijk Bestuur voor Presbyterische Buitenlandsche Zending".

En Dr. Machen werd aangeklaagd.

Hij werd terechtgesteld voor de "Special Judicial Committee of the Presbytery of New Brunswick."

Eer het verhoor plaats had, stelde de "Special Committee" eenige regelen vast, die bij het verhoor niet mochten worden overtreden. Argumenten, die verband hielden met de "Auburn Affirmation" zouden worden geweerd. Hetzelfde zou gelden voor argumenten tegen de "Board of Foreign Missions" der Presbyterische Kerk; deze had immers de goedkeuring der Synode en der Classis New Brunswick. Hetzelfde zou gelden van argumenten, die men zou mogen brengen tegen de Princeton Theologische School. Ook zou niet kunnen

worden gediscussieerd over de wettigheid van den eisch der Algemeene Synode, dat Dr. Machen zijn verband met het "Onafhankelijk Bestuur der Buitenlandsche Zending" zou verbreken. Immers kan een lager gerecht niet in behandeling nemen de uitspraken van een hooger gerecht.

Het zal den lezers wel duidelijk zijn, dat door deze vooraf vastgestelde stipulatiën aan Dr. Machen en zijn "verdedigingsraad" ('t gaat in de Presbyterische Kerk bij zulke dingen erg formeel toe; men heeft een "prosecuting counsel" en een "counsel for defense") den pas aanstonds was afgesneden om ten overstaan dezer commissie met moeder te twisten. Over leergeschillen en afwijkingen van de Presbyterische Kerk zou niet worden gesproken. Men zou eenvoudig als vaststaand aannemen, wat tot dusver door de Synode was aanvaard, en dus het geschil en het gericht laten loopen over de vraag of Dr. Machen ook ongehoorzaam was geweest aan de "wettige kerkelijke autoriteiten".

Wel trachtten zij, die geroepen waren om Dr. Machen te verdedigen de vooraf gestipuleerde bepalingen opzij te dringen. De advocaat voor Dr. Machen wilde bewijzen, dat men wel degelijk met kwesties te doen had, die de leer betroffen, dat het Bestuur voor Buitenlandsche Zending wel terdege gehandeld had in strijd met Gods Woord en de Belijdenis der Kerken, dat dus Dr. Machen volgens zijn afgelegde belofte geroepen was om te spreken en tegen de Kerken te getuigen, dat hij niet had moeten zwijgen, — maar 't baatte niet. Men wees de bewijsvoering eenvoudig als buiten orde van de hand. De vraag was alleen of Dr. Machen in strijd gehandeld had met de besluiten der "wettige autoriteiten".

En die vraag was niet moeilijk te beantwoorden.

Als 't eenmaal vastgesteld is, dat tegenspreken zonde is, als eene Synode heeft gesproken, onverschillig, wat de Synode ook mag uitspreken, dan ligt het wel in den aard der zaak, dat de tegenspreker geen grond van verdediging meer over heeft.

Dr. Machen had metterdaad tegengesproken.

Hij had ook zelfs niet willen zwijgen nadat de Synode had gesproken.

En niet alleen had hij tegengesproken; hij had ook in tegenspraak met de "wettige autoriteiten" gehandeld.

Dat valt niet te ontkennen.

Het lag dan ook voor de hand, dat hij veroordeeld zou worden. Dat stond eigenlijk reeds van tevoren vast.

En hij is veroordeeld. De Commissie besloot om tot schorsing van Dr. Machen te adviseeren. Wel zal deze zich op de aanstaande "General Assembly" of Algemeene Synode beroepen.

Maar de einduitkomst laat zich licht bevroeden.

Dr. Machen is bijna vermoord.

En reeds nu versieren de leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken zijn graf!

Ze zijn ten hoogste verontwaardigd over zulk een schandelijk doen der Presbyterische Kerk!

De Wachter oordeelt, dat Dr. Machen een groot onrecht is aangedaan, dat de vooraf vastgestelde regelingen voor het verhoor er op aangelegd waren om den beschuldigde en zijn "counsel" schaakmat te zetten, dat door die regelingen hun alle recht en kracht tot verweer waren ontnomen, dat het eigenlijk verhoor een droevig einde had, dat er misbruik gemaakt is van "technicalities", dat het bijna niet denkbaar is, dat Dr. Machen nog uit het ambt zal worden gezet, dat het ons metterdaad een zaak des gebeds mag zijn, dat God de Presbyterische kerk voor die ramp beware, dat men duizelt, als men denkt aan de mogelijkheid, dat er voor Dr. Machen straks geen plaats zal zijn in de Presbyterische Kerk!

Aldus de hoofdredacteur. Zie *De Wachter* van 17 April, l.l.

Zoo ook, in hetzelfde nummer, de schrijver van "Kerkelijk en Godsdienstig Leven".

Hij bidt: "Make de Heere Dr. Machen en allen die met hem de waarheid, die den heiligen is overgeleverd, liefhebben en belijden, getrouw".

En in *The Banner* schrijft de verzorger van de rubriek *The World Today*: "Deze gewelddadige handeling, indien ze wordt gesteund door de Synode, zal een der meest schandelijke daden zijn in de geschiedenis der Amerikaansche Kerken. Nooit tevoren geschiedde het, dat een man, die gezond was in de leer, die een schitterend orthodox theoloog was en wiens wandel boven alle critiek verheven was, uitgeworpen werd als predikant uit een der grootere Amerikaansche kerkgenootschappen. Indien de Synode de New Brunswick Classis steunt, hebben we hierin een schrikkelijke openbaring van de hopelooze afval van de Presbyterische Kerken der U. S. A."

Eigenaardig is ook, dat beide *De Wachter* en *The Banner* er op eigenaardige wijze nadruk op leggen, dat Dr. J. Kuizenga, vroeger in Holland, Mich., thans in Princeton, N. J., die anders bij sommigen in de Chr. Geref. Kerken wel eens een gevierd man is geweest, ook lid was van de commissie, die Dr. Machen veroordeelde.

Dr. Machen is bijna vermoord.

En men kondigt reeds aan, dat men zijn graf zal versieren!

En men zegt: Indien Dr. Machen in onzen kring predikant geweest ware, wij zouden aan zulk een gruweldaad geen deel hebben gehad!

Och, 't is zoo gemakkelijk, om het op te nemen voor iemand, die immers niet uit onzen kring is!

Het was immers niet tegen *onze* Synode, dat Dr. Machen protesteerde en handelde!

Het waren niet de uitspraken van *onze* Synode, waaraan Dr. Machen weigerde zich te onderwerpen!

Het was niet in *onzen* kring, dat Dr. Machen een eigen Theologische School stichtte, naast de School der Kerken!

Het was niet binnen den kring *onzer* Kerken, dat hij een eigen blad uitgaf, waarin hij heftig met moeder twistte!

Och, met recht schrijft de Wachter-redacteur: "On-gemerkt deze zaak voorbij laten gaan, mogen we niet. *Ze is onze zaak gelukkig niet*; (ik cursiveer) maar ze gaat ons wel aan".

Zeker, zoo is het. Ze is onze zaak *gelukkig* niet!

Daarom kan er wel een kransje reeds nu gereed gemaakt om straks op het kerkelijk graf van Dr. Machen te leggen. Daarom kan reeds nu dat kransje vergezeld gaan van allerlei vrome beden en wenschen en uitlatingen van verontwaardiging en duizelingen over zulk schandelijk gedoe der Presbyterische Kerken!

Maar wilt ge weten, o, leiders der Christelijke Gereformeerde Kerken, die zoo diep verontwaardigd zijt over de terechtstelling en het vonnis van Dr. Machen, hoezeer gij daarin uzelfen *nolens volens* veroordeelt?

Leest dan het volgende nummer van de S. B.

Zoo de Heere wil zal ik een parallel trekken tusschen deze schandelijke daad der Presbyterische Kerken en de daad uwer Kerken ten opzichte van ons in 1924.

Opdat op u kome!

H. H.

ANNOUNCEMENT

The Curatorium of the Protestant Reformed Theological School, will meet, D. V., June 4, in the Prot. Ref. church at Orange City, Iowa, at 1:30 P. M. **instead of 3:30 as previous meetings.**

Students desiring admission to the School, will be expected at this meeting with the following:

- a. A certificate of membership in a Protestant Reformed Church.
- b. A recommendation of their consistory, as to ability and general qualifications.

L. Vermeer, Secr.

ANNOUNCEMENT

Graduation exercises of our Theological School will be held on the evening of Tuesday, June 4, at 7:45, in the Orange City Protestant Reformed Church.

The following program will be rendered:

- a. A speech by graduate A. Petter in the English language on: "The Minister's Task As Exegete".
- b. A speech by graduate J. Kooistra, in the Holland language on: "De Bedienaar des Woords op den Kansel".
- c. An address by the Rector of our School, Rev. H. Hoeksema. Topic not yet known.
- d. A couple of musical numbers.
- e. Presentation of Diplomas.

All those interested are cordially invited to be present.

The Curatorium,

L. Vermeer, Secr.

Questions

The other question that Rev. Gritter's address gave rise to is how the Christian can pray for the government if the state or government is to be identified with the Anti-christian opposition. May we pray for this violence? Before this question can be answered, it is, to be considered that government apart from the government officials does not exist except as an idea in the mind. It is the persons of the government officials that give to government its being. It is in and through the government officials that government becomes a thing that can be seen and handled and dealt with. And the same must be said of the Anti-christian opposition. It makes no flesh and blood in the wicked rulers of the earth. The question "May we pray for the government" should therefore be recast and formulated thus "Can we, in view of the fact that it is through the ungodly magistrate that the Anti-christian power takes on concrete existence, pray for kings and for all that are in authority?" That such is the will of God is certain. Wrote Paul to Timothy, "I exhort therefore, that first of all, supplication, prayers, and intercession and giving of thanks, be made for all men, for kings, and for all that are in authority; that we may live a quiet and peaceable life in all godliness and honesty. For this is good and acceptable in the sight of God our Saviour, who will have all men be saved and to come unto the knowledge of the truth," I Tim. 2:1-4. This scripture was quoted on the meeting.

The will of God is evident from this scripture. We must pray for all men and thus also for kings and for all that are in authority, thus for all township, county, states and United States (of America) officials and for state officials the world over; for presidents, kings, judges, governors, mayors of cities, members of congresses, policemen, sheriffs, constables, justices of the peace, in a word, for all those in authority. But consider that the will of God as it is known from the above-cited scripture is not that we pray for this group of persons indiscriminately, that is, head for head, but for this group as to its elect nucleus. From the fact that the state always appears in history as the organ of the Anti-christian power in that the great majority of state officials are unprincipled men, it does not follow that in this group (the group, government officials) God does not have His elect. He does. And it is for these that we pray. This, too, is evident from the scripture under consideration, in particular from the two clauses, "I exhort therefore that prayers be made for *all men*," and "for kings and *for all* in authority."

The question is what construction we are to place on the adjective *all*. It is plain from the context that *All* is the signification not of all men head for head (so maintains the Pelagian) but of all classes of men, that is, the elect of all these classes. The meaning of the exhortation is then, "I exhort therefore that supplication

be made . . . for all classes of men as to the elect nucleus of these classes and thus also for kings and for all those in authority, for God will have all men, that is, the elect of all classes of men, be saved."

This explanation was also Calvin's. I quote: ". . . for the apostle simply means, that there is no people and no rank in the world that is excluded from salvation; because God wishes that the gospel should be proclaimed to all without exception . . . But the present discourse relates to classes of men, and not to individual persons; for the sole object is, to include in this number princes and foreign nations . . ." So far Calvin.

But why should the apostle in his exhortation have singled out kings? Because, in the words of Calvin, magistrates more than others might be hated by Christians. All the magistrates who existed at that time were so many sworn enemies of Christ; and therefore this thought might occur to them, that they ought not to pray for those who devoted all their power and all their wealth to fight against the kingdom of Christ, the extension of which is above all things desirable.

Thus what this scripture under consideration does not teach is, that it is God's will to save *every* king and *every* one in authority. This is no more His will than it is His will to save every individual of all the other classes. But it is His will to save His elect (elect kings, elect subjects) only. What the apostle therefore exhorts his readers to do is to make prayers for the elect of God of all classes of men, that thus no class should be excluded from their prayers. That we do not know who the elect magistrates are does not render it impossible for us to pray for their salvation. The only requirement is that God know. And He knows.

If some one objects to this limiting the prayers for all men to the elect, let him consider that the scriptures here being explained require this limitation. The *all men* in the clause, "Who (namely God) will have all men be saved," denotes the elect. No one among us, certainly, would care to maintain the contrary. This resolve of God to have His elect saved is brought forward by the apostle as the reason for the making of prayers for *all men*. Hence, the term *all men* in the clause, "I exhort that prayers . . . be made for *all men*," must likewise be taken as the signification of the elect, that is, of the elect of all classes. To apply the term *all men* in the last-cited clause to *all men head for head* and to at once concede or insist that the term *all men* in the clause, "Who will have all men saved," must be made to apply to the elect only, is to convert this exhortation of the apostle into abject nonsense. For then it should have to be made to read thus, "I exhort that prayers . . . be made for all men head for head and for every individual king because the resolve of God is to save not all men head for head and not every individual king but His elect only." Otherwise said, Pray for all men head for head, because it is the

will of God to save His elect only. Consider that to make prayers and supplication for men is to petition God to actually and truly bless them, to endow them with that wisdom of which the fear of the Lord is the beginning, to save them unto life eternal. Only when the magistrate be endowed with this wisdom will he endeavor to perform the duties belonging to his office to the glory of God and the actual well-being of His church. Only if the magistrates be believers, will the people of God *continue* to lead quiet and peaceable lives. So the prayer that the apostle exhorts us to make for all men, for kings and magistrates is, must be, a petition for true blessing, and not merely for life and natural capacity for work. How, now, could the resolve of God to save His elect only serve as a reason for a prayer that God bless all men head for head, that is, save them unto life eternal. The exhortation of the apostle must therefore in the final instance be construed thus: whereas God is resolved to save His elect, pray for these. Pray for kings and for all in authority as to the elect of this group or class.

May we then not pray for the salvation of the individual magistrate respecting whom we know not whether it be the will of God to save him? The believer prays that God save the individual, be he king or subject, *if he be an elect*. Now to so pray is to give expression to the desire that God save His elect.

The prayer, "Save this or that individual, if he be an elect" is no cold and feelingless prayer. He who takes this petition upon his lips, if he understands what he prays and truly loves the sentiment to which he gives expression with his mouth, prays exclusively for God's eternal counsel, declares that this counsel is all to him and that therefore God realize it. In addition, this petitioner, so praying, gives expression to a sentiment like unto the sentiment to which the apostle Paul gave expression when he said, "I say the truth in Christ . . . That I have great heaviness of heart and continual sorrow in my heart. For I could wish that myself were accursed from Christ for my brethren, my kinsmen according to the flesh." Rom. 9.1,2

As to the Anti-christian power together with the (reprobated) ungodly in and through whom it assumes visible and tangible being, the believer prays that it may be destroyed. "Which is the second petition?" so read question 122 of our Catechism. And the answer: "Thy kingdom come"; "that is, rule us also by thy word and Spirit, that we may submit ourselves more and more to thee; preserve and increase thy church; destroy the works of the devil, and all violence which would exalt itself against thee; and also, all wicked counsels devised against thy holy word; till the full perfection of thy kingdom take place, wherein thou shalt be all in all." Mark the clause, "Destroy the works of the devil, and all violence which would exalt itself against thee." What is this violence other than the antichristian opposition as it comes to a head in the ungodly, in the worldly state in league with the

apostate Christian church. It is the latter that John on Patmos saw in his vision a woman, seated upon a scarlet coloured beast, full of names of blasphemy, having seven heads and ten horns, Rev. 17:4. This beast is again the godless state. And upon it the apostate church (the woman) is seated. The two are ethically one. As a result of this conjunction, the apostate church prospers materially. Consider that the woman that rose before the eye of John was arrayed in purple and scarlet colour, and decked with gold and precious stones and pearls. But the golden cup that she held in her hand was full of abominations and filthiness of her fornication. And she was drunken with the blood of the saints, and with the blood of the martyrs of Jesus.

To pray, "Thy kingdom come" is to pray also for the destruction of this opposition. Mark you, the believers do not take the sword to inaugurate a revolution, to gain by violence the ascendancy over the violence that persecutes and kills and sets its mouth against heaven; but they pray for its destruction, being the meek of the earth, they rest their case with God who judges righteously and in all their sorrows and persecutions, with uplifted heads, look for Christ, who has removed all curse from them, to come as judge from heaven: who shall cast all His and their enemies into everlasting condemnation, and shall translate them with all His chosen ones to Himself, into heavenly joys and glory (quoted from the Catechism). And in the interval they war a spiritual warfare, that consists in confessing His name, in witnessing for His truth and thus in testifying against the unholy rioting of the violence that knows not God. And they take comfort from the truth that God reigns. In Him do they place their firm trust that nothing shall separate them from His love; since all creatures are in His hand, that without His will they cannot so much as move. And they, the believers, are subject unto the higher powers, unto the civil magistrates, also unto the wicked and froward, knowing that there is no power but of God, that the powers that be are ordained of God (Rom. 13:1). Yet they obey God more than man and pray for kings and for all those in authority.

G. M. O.

SOUTH HOLLAND, ILL.

The address of the new clerk for the South Holland congregation is: L. Lanting, Lansing, Ill.

The address of the treasurer for the South Holland congregation is: Wm. Terpstra, Oak Glenn, Ill.

Gods Kracht Tot Zaligheid

Rom. 1:16, 17.

De brief aan de Romeinen is een der leerzaamste, welke we bezitten. De reden hiervoor is duidelijk. De gemeente te Rome was een der weinige tot wie de Apostel geen enkel woord van vermaan behoefde te richten. Grove zonden, zooals te Corinthen, waren in haar midden onbekend. Waarschijnlijk bestond de gemeente uit menschen, die door de vervolgingen uitgeweken waren en nu in Rome een voorloopig rustig leven konden leiden. We lezen althans nergens, dat zij door den arbeid van een der Apostelen was tot stand gekomen, reden waarom we van de gedachte uitgaan, dat misschien velen hunner tot de eerste Christengemeente te Jeruzalem hebben behoord. Dat zij niet plotseling uit het heidendom, of ook pas uit het Jodendom, waren bekeerd, bewijst de brief ons, welke Paulus aan haar richt, gelet op den inhoud.

De Apostel behandelt in zijn schrijven de leer der rechtvaardigmaking des geloofs en dat in verband met gansch den keten des heils. Hij spreekt over de leer der ellende, verlossing en dankbaarheid. En wel zóó, dat alle heilsweldaden rusten op het vaste fundament der rechtvaardigmaking. Dit verwondere ons niet. De zekerheid der zaligheid kan alleen op de rechtvaardigmaking rusten. Uit het feit nu, dat de Apostel met dit schier allesomvattende leerstuk des geloofs zich tot de gemeente richt, mag dan ook veilig worden geconcludeerd, dat deze gemeente geestelijk hoog stond.

Dit blijkt in de tweede plaats, uit de wijze waarop hij haar aansprekt. In vers zeven begint hij met den gewonen zegegroet, waarmede de Apostelen gewoon waren de gemeenten aan te spreken. In het volgende vers wijst hij op de reden zijner blijdschap, immers van hun geloof werd in de geheele wereld gesproken? Wie met deze gemeente in aanraking was geweest of over haar hoorde spreken, wist, dat zij een krachtige openbaring was van het lichaam van Christus, te midden van al die wereldsche wijsheid waardoor Rome zich een naam had verworven.

Het is dan ook wel te verstaan, dat Paulus van overlang begeerig was, om in het midden van die gemeente eenige tijd te verkeerren. Hij wilde deelgenoot zijn van den rijkdom der geestelijke weldaden, gelijk die in Rome's kerk aanwezig waren. Er is geen grooter voorrecht voor dezen dienstknecht des Heeren denkbaar dan deze, om te zien en te genieten, oor- en ooggetuige te zijn van zooveel geestelijke weelde.

De Apostel maakt onverholven hun duidelijk, wat zijn wensch in dezen is. Toch ligt het wel voor de hand, dat er daarom juist, als de gemeente dit leest, de vraag kon opkomen, maar waarom komt Paulus dan niet als hij er zoo overdenkt? Men had zeer zeker wel vernomen, welk een groot en machtig middel Paulus was in de hand des Heeren tot den opbouw der gemeenten in wier midden hij gearbeid had. Welnu, zou er

dan voor hem een beter en meer geschikt arbeidsveld kunnen worden gevonden dan Rome, de stad van wereldverkeer en het kruispunt waar de volkeren elkan- der ontmoeten? Daar zaten de mannen van wetenschap en wereldwijsheid. Het was toch niet te veel verwacht van den Apostel, om te midden van die schier alles overvleugelende wijsheid dier ceuw en plaats, de banier des kruises te planten?

Om al dergelijke en soortgelijke vragen, welke in hunne harten konden opkomen, te onderscheppen en afdoende te beantwoorden, begint de Apostel het eerste gedeelte van deze verzen met: "Want ik schaam mij het Evangelie van Christus niet." Wel, zoo bedoelt hij te zeggen, ben ik nog niet tot u gekomen, ofschoon het mijn begeerte was, doch laat niemand denken, dat de oorzaak hiervan zou moeten worden gezocht in het feit alsof zoude ik bang zijn, om met mijn Evangelie de groote wereldstad Rome binnen te trekken. Rome moege dan over de gansche linie groot en machtig worden geacht, doch dat maakt mij niet bevreesd. Ik ben de verkondiger van een alles omvattend Evangelie, zoo geweldig en krachtig, dat door middel er van de zaligheid wordt gewerkt. Alle wijsgeerige stelsels brengen het nooit verder dan de dood en voor de grootste der wijsgeeren is die dood het onoplosbare raadsel, waarover duisternis en donkerheid hunne schaduwen werpen -- het probleem waarover men telkens weer struikelt, het groote vraagteeken waarop men het antwoord schuldigt blijft en waarvan men zich schouderophalend afwendt.

Doch mijn Evangelie, het Evangelie van Christus, omvat ook die mysterieën van leven en dood beide, want het is absoluut alles omvattend: Tijd en eeuwigheid, leven en sterven, zaligheid en heerlijkheid. Het geeft een antwoord op alle mogelijke levensvragen. Welnu, met de gerechtigheid Gods als grondslag van het Evangelie, zou ik mij dan schamen? Laten de mannen der wetenschap het weten, dat het Evangelie meer kracht, neen, alleen kracht heeft, en alle menschelijke wijsheid en door beschaamd wordt.

Deze gedachte, dat het Evangelie de gerechtigheid Gods openbaart, dat het een kracht Gods tot zaligheid is, is de hoofdgedachte van heel dezen brief. Hier begint de Apostel aan den draad te spinnen en weeft, op stelselmatige wijze, de leer der heils tot een schoon geheel. En van die kracht des Evangelies is Paulus zich volkomen bewust. Zou hij zich dan het Evangelie van Christus schamen? Het heerlijke, troostrijke woord des Heeren, waarvan hij de kracht proeft en smaakt? Het Evangelie, de kracht Gods tot zaligheid, kan nooit oorzaak van vreeze voor hem zijn.

We moeten er wel op letten, dat de Apostel maar niet spreekt van het Evangelie zonder meer. Soms wordt er met voorliefde gesproken over het Evangelie en dan wel zoo, dat het feitelijk tegenover de rest van

Gods Woord staat. Al naar gelang men meer of minder ernst maakt met Gods woord, wordt het Evangelie breeder of meer beknopt opgevat. Een ieder, die zich nog tooit met den naam van Christus, wijst u op zekere gedeelten der Schrift, waarvan hij zegt, ze te gelooven. Dit is zelfs waar van hen, die den godsdienst al in verre geslachten den rug toekeerden. Zoo beperkt men zich tot de bergrede als de grond der religie en het menschelijk mogelijke der godsdienst. In al zulke gevallen geeft men duidelijk blijk van het geheel der Schrift niets te snappen, ook niet daarvan waar men zegt in te gelooven. Daarom zullen we ons eerst voor de vraag plaatsen: Wat is het Evangelie? Beter nog: Wat is het Evangelie van Christus, want daarover gaat het in den tekst en aldus spreekt de Schrift er op vele andere plaatsen over. Het Evangelie is naar zijn inhoud dan ook nooit anders dan de openbaring van onzen Heere Jezus Christus. In den breedten zin des woords is de geheele Schrift het Evangelie.

Immers spreekt Gods Woord altijd in verband met Hem? Het centrum des Woords is Christus en alle lijnen der Schrift loopen op Hem, als in een middenpunt uit. Hij wordt dus in het Evangelie, dat is gansch de Schrift, geopenbaard, over Hem wordt gesproken en gehandeld. In de tweede plaats, belooft God alles aan Zijn volk in het Evangelie, en doet dat altijd in verband met Hem, den Christus. Er is in het Woord des Heeren geen enkele belofte, of zij is beloofd in Hem.

Andere beloften, los of naast of zonder den Christus kent Gods Woord niet. Daarom is het Evangelie goede tijding of blijde boodschap omtrent den Christus, den vollen rijken Zaligmaker en al Zijne weldaden. Die goede tijding was er voor de Vleeschwording des Woords, in de belofte, welke God gegeven had en heeft doen verkondigen van af het Paradijs. God heeft eerst Zelf in het Paradijs dit Evangelie der belofte geopenbaard en daarna ook door de heilige Patriarchen en Profeten laten verkondigen, en door de offeranden en andere ceremoniën der Wet laten voorbeelden. Het Evangelie was dus in de oude bedeeling, maar niet een willekeurige belofte, doch een belofte aangaande den Christus.

Daarbij komt, dat de belofte ook de Beloofde is, en tegelijkertijd de Christus. Hij is de Knecht des Heeren, de door God Gezalfde en verordineerde, die de dingen zou doen, welke in Gods huis gedaan moesten worden. Als dan ook in de volheid des tijds Christus in het vleesch verschijnt, is de belofte, centraal genomen, vervuld en moet het alom worden verkondigd, de belofte aangaande den Beloofde is volkomen gerealiseerd. God tabernakelt door den Zoon, bij de menschen. God zal zijn werk door den Zoon volkomen volbrengen en door den Christus en uit Hem, zullen alle weldaden des heils een historisch feit worden, want de belofte is door den Beloofde ten laatste vervuld.

Welnu, de Apostel zegt, dat dit Evangelie is een

kracht Gods tot zaligheid. Zaligheid is negatief, dat we van de ellende verlost worden. Iets, dat natuurlijk niet ziet op, of beteekenen kan, waar men in de wereld van spreekt. Ellende, zooals de wereld er aan denkt is slechts gebrek, of zwakte, iets, dat door omstandigheden werd veroorzaakt. De wereld verklaart de ellende nooit uit de zonde en mist daarom het juiste inzicht in de ware geestelijke oorzaak der ellende.

De ellende moet echter verklaard uit een verkeerde verhouding tegenover God. Daar ligt de oorsprong van al de ellende, die het menschdom in het kleed van den weedom hult. De Heere kent geen ellende, omdat Hij de Volmaakt Zalige is, de Alleengenoegzame, de Bewegende oorzaak van alle goed. Hij is het inbegrip van alle zaligheid en daarom is Hij ook alleen zaligheid voor den mensch. Als de verhouding eene van harmonie is, zoodat de mensch als beelddrager volkomen aan den eisch Gods beantwoordt, dan alleen, maar dan ook zeker, kan hij geestelijk-zedelijk gemeenschap met den Heere oefenen en zich in Hem vermaken, en aldus zalig zijn. Zaligheid is dan ook niets minder dan Verbondsgemeenschap, waardoor de mensch van Gods partij is, aan Gods eisch beantwoordt, op Hem gelijk en met Hem het Goddelijk leven der vriendschap deelt. Daarom is creatuurlijke gelijkheid met God beslist noodzakelijk, zal er ooit zaligheid geproefd en gesmaakt kunnen worden. *De tekst drukt het uit*, dat het Evangelie Gods gerechtigheid openbaart. Zonder gerechtigheid zou er geen grond zijn voor het schepsel om ooit eenigen omgang te hebben met God. Gods gerechtigheid is allereerst, die eigenschap Gods, waardoor Hij in willen en denken en begeeren, altijd in volmaakte overeenstemming is met het goede, dat is, met Zijn Goddelijk wezen. Geen enkel menschelijk stelsel heeft dit ooit kunnen uitwerken. Het mocht van een vaag Godsbegrip spreken, of in het afgetrokkene van een god bazelen, ieder stelsel bleef bij den mensch staan en eindigde in het creatuur, zonder ooit op eenige wijze in staat te zijn het zonde-probleem, dat op den bodem aller vragen ligt, op te lossen. Daarom leidt de wereld ook altijd weer schipbreuk, omdat het uitgangspunt van alle vragen moet beginnen met God.

Juist het tegenovergestelde is waar van het Evangelie. Het draagt in zich de kracht om een antwoord te geven niet alleen op alle levensvragen, doch het kan ook het voorgestelde doel bereiken. De gedachte naar het oorspronkelijke is, dat het een kracht is tot in de zaligheid. Als het Evangelie zal hebben uitgewerkt dan zal de zaligheid bereikt zijn. Gelijk de mensch van nature in een scheeve verhouding tegenover God staat, de ongerechtigheid bemint, liefheeft en werkt, zoodat hij omgang *met* en de gunst *van* zijn God eeuwig zal moeten derven — daar draagt het Evangelie in zich die kracht, om het tegenovergestelde te bereiken, namelijk, om den mensch van het allerverschrikkelijkste kwaad te verlossen en hem het hoogste goed te schenken. In den absoluten en allesomvattenden zin des

woorden zal het eindresultaat dan ook zijn, dat de mensch, nadat het Evangelie zijn werk volkomen heeft gedaan, op zijn eigen plaats in de schepping, zalig zal zijn. Dat hij eeuwiglijk zal belijden, dat God God is, en goede, de Alleen Goede en volkomen Fontein van alle heil. Daarom zal hij ook met gerechtigheid bekleed zijn, met zijn God op voet van gelijkheid verkeerend, natuurlijk, nooit zóó, dat hij God zal zijn, neen, maar eeuwig schepsel blijvend, desniettemin, toch hetzelfde, reine, heilige, goede en volmaakte leven Gods leven, en verlost van zonde en ongerechtigheid, in volmaaktheid zijn God dienen.

Het verwondert ons dan ook niet, dat de Apostel met nadruk zegt: Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet. Laat de mannen der wereldsche wijsheid en wetenschap mij maar verachten. De kracht hunner beschouwingen eindigt altijd weer in zwakheid, er is in geen enkel opzicht heil van te verwachten, het helpt ons niet van de zonde af, het brengt nooit tot God, het is alles ledig, koud, dood, zonder eenig positief resultaat, dat ook maar eenigszins op zaligheid zoude gelijken. Het best uitgewerkte stelsel, heeft geen blijvende vreugde voor het leven en geen troost in het sterven. Het verlost niet van het ééne: De zonde. Het Evangelie van Christus schittert daartegenover in al zijn kracht en pracht, in zijn uitwerking van de gerechtigheid Gods, in het volkomen bereiken van het voorgestelde doel: de eindelijke zaligheid.

Het beschaamt niet in het leven.

Het geeft troost in het sterven.

Het is een kracht, om van zonde te verlossen.

Het werkt de zaligheid volkomenlijk.

Er is geen enkele reden, om met vreeze dit Evangelie te verkondigen.

Ik schaam mij des Evangelies van Christus niet, het is *de* kracht Gods tot zaligheid.

Het is niet moeilijk om te zien, dat op de vraag, hoe het Evangelie een kracht is, de gedachten op dit punt zoo ver uiteenloopen. Vooral in onzen tijd staat deze vraag weer in het brandpunt. *Dat* het Evangelie een kracht is, wordt door niemand ontkent, die zich nog Christen noemt. Geheel anders wordt het echter als ge vraagt, maar *hoe* is het nu een kracht? Het verschil kan worden saamgevat in een andere vraag, namelijk, ontleent of heeft het Evangelie de mensch noodig tot de verwerkelijking van al hetgeen beloofd wordt, of is het een kracht waardoor God werkt? God alleen, of God en de mensch ook een weinig. Als we nauwkeurig de tekst lezen dan is het duidelijk, dat de oorsprong des Evangelies in God moet gezocht. In Hem is de oorsprong, daarom is het Zijn Evangelie. De Heere heeft het eeuwiglijk gedacht, dat het aldus en niet anders zou zijn dan de kracht waardoor Hij werkt. Daarom past het als Goddelijke conceptie bij het geheel van Zijn Raad. Geen verstand, hoe groot en rijk begaafd het ook moge zijn, kon dit Evangelie bedenken.

Het gaat het meest heldere verstand te boven. Trouwens het was er al eer er eenig schepsel was geschapen. Daarom kon geen oog het zien, noch oor het hooren, en is het onmogelijk, dat het ook in een enkel menschenhart zou kunnen opklimmen. Het is eeuwig gelijk God eeuwig is. En zooals het, in verband met zijn oorsprong, is, zoo ook is het Goddelijk in zijn karakter en werking, alsmede naar Zijn inhoud.

God is één in al Zijn deugden, in Raad en wil. Het menschenlijke en creatuurlijke zijn nooit de kenmerken van het Evangelie. Dat is dan ook de reden, waarom het Evangelie ons openbaart *wie* en *wat* God is. Hij openbaart dat Hij Zichzelf wil en alleen in Zijn eigen werk kan verheerlijkt worden. Dat Hij daarom de heiligheid en gerechtigheid bemint en zoekt. Hij openbaart door het Evangelie, dat wij *Hem* moeten dienen, eeren, vreezen en liefhebben, en Hij is Zelf de geheel eenige reden voor dat alles, zoowel als de grond daarvoor. De inhoud des Evangelies is, dat God God is, en daarom met den onveranderlijken eisch van de gehoorzaamheid uit liefde, tot den mensch komt, om Hem als zoodanig te erkennen.

Zonder meer zal dit echter nooit geschieden. De mensch is van nature onbekwaam zich dit Evangelie toe te eigenen. Hem ontbreekt daartoe de geestelijke kracht, de wil en de begeerte. De voorstelling, dat de mensch toch nog wel een weinig kracht of wil en begeerte daartoe zou bezitten is een door en door onschriftuurlijke, en daarom goddelooze en God onteerende gedachte. De werking, die er van het Evangelie uitgaat is in geen enkel opzicht aan den mensch gebonden. Het is niet waar, dat de Heere Zijn Evangelie schenkt op hoop, dat de mensch het zal aannemen. De Heere is geen menschenkind, Die afhankelijk zou zijn van het schepsel. Ook is het Evangelie niet gelijk aan een medicijn, dat de dokter u voorschrijft. Als de arts het medicijn in gereedheid heeft gebracht, is het vervolgens aan den zieke overgelaten, of hij het dan wel of niet zal gebruiken. Of ook, wanneer het medicijn is toegepast staat ten slotte de bekwaamste medicus machteloos te wachten op de uitwerking van hetgeen hij toediende.

Zoo echter, is het met het Evangelie van Christus niet. Het is niet waar, dat de Heere het evenals een medicijn voor een kranke ziel heeft toe bereid afwachende nu of het den mensch belooft het te gebruiken. Evenmin is het waar, dat het nu een kwestie van argumentatie en stringente bewijsvoering is, waardoor de menschen overtuigd van het goede en nuttige, het eigen beweging aannemen.

Neen, het is immers Gods Evangelie, Goddelijk in oorsprong en karakter, maar niet minder in Zijn werking. Door het Evangelie predikt God door Zijn Geest in het bewustzijn van den zondaar, door Hem verkoren. Predikt Hij de vrede des Kruises door het bloed van Zijn Zoon en roept Hij den zondaar, door Hem ontdekt, uit de duisternis en plaatst hem in Zijn wonder-

baar licht. En door die prediking openbaart Hij ook in het bewustzijn van dienzelfden zondaar Zijne gerechtigheid. Hij doet hem de verschrikkelijkheid der zonde zien, het oordeel en den toorn gevoelen en plaatst hem voor den eisch Zijner gerechtigheid.

Precies het tegenovergestelde van alle mensche-lijke godsdienst, dat is, de godsdienst, waarin het op de eene of andere wijze, van den wil des menschen zou afhangen, of er wel werking uitgaat van het Evangelie. Zoo toch verliezen we God en komen bij het Atheïsme uit, het doet er niet toe hoe vroom men er overigens over mocht spreken — Godsdienst is alleen dienen van God, wanneer de Heere God blijft. Daarom verstaat noch weet de moderne mensch, wie en wat God is en hoe Hij behoort gediend te worden. Hij is en blijft Gods vijand.

Maar het Evangelie is juist een kracht, omdat God er door werkt. Want niet alleen openbaart de Heere Zijn gerechtigheid en verschrikt Hij den zondaar als Hij hem Zijn gerechtigheid predikt, doch Hij schenkt hem Zijne gerechtigheid. Hij schenkt hem de gerechtigheid, die aan het kruis is verdiend, om niet en uit soevereine genade, een gerechtigheid, zooals Hij die in Zijn Raad gedacht heeft, door het kruis van den Heere Jezus heeft verwerkelijkt, door Zijn opstanding uit de dooden heeft bezegeld, in Zijn Evangelie heeft geopenbaard en door Zijn Geest in het hart en het bewustzijn predikt. Gevende aan wien Hij wil, beide naar staat en toestand.

Aldus is de werking nooit aan den mensch overgelaten en daarom ook nooit vruchteloos, doch een kracht Gods tot zaligheid. Want wat er door middel van het Evangelie geschiedt bij den aanvang, namelijk, dat het zich als kracht Gods openbaart, dat blijft het ook in de voortzetting tot het einddoel bereikt is: De volle zaligheid. Tot op dien stonde, dat de mensch Gods geheel volmaakt is. Welnu, zou het dan ooit waar kunnen zijn, dat Paulus niet naar Rome zoude durven komen, om dit Evangelie te verkondigen, te midden van een wereld, die juist aan zulk een Evangelie behoefte heeft en dat geen hunner ooit zou kunnen uitdenken?

Hij schaamt zich het Evangelie van Christus niet!!

Is het Evangelie Gods kracht voor een ieder? De Apostel drukt zich op zeer eigenaardige wijze uit. Hij zegt eerst den Jood en ook den Griek. Als we echter letten op wat vooraf gaat, dan krijgen deze woorden precies de omgekeerde beteekenis van wat men er bij den eersten oogopslag wel in heeft gelezen. Er gaat immers aan voor af 'een iegelijk, die gelooft'. De kracht des Evangelies is niet aan nationaliteit gebonden en draagt in dien zin dan ook geen aardsch karakter. Het Evangelie van Christus is nooit bedoeld geweest voor een enkele natie, doch is in den absoluten zin universeel. Dat nu toch de Jood vooropgaat moet

dan ook slechts verklaard uit het feit, dat de historische verwerkelijking, naar Gods Raad aldus geschiedde, waarom Christus Zelf uit de Joden is. Doch naar de intentie is het bedoeld, niet voor den Jood als Jood en evenmin voor den Griek als Griek, doch uit Jood en Griek voor een iegelijk, die gelooft. Daarin ligt dan ook opgesloten dat het nooit voor alle menschen bestemd is. Het is dan ook particulier. Alleen in wien het als Gods kracht werkt, waardoor zij ervaren wat God in hen gedaan heeft en doet, die dus vernieuwd zijn geworden, door Zijn Geest. Over wien God Zich heeft ontfemd. Het past, uit dat oogpunt, bij geen enkel mensch van nature, hij moge Jood of Griek zijn. In dien zin genomen is er niets, dat zoo universeel is als het Evangelie, de kracht Gods tot zaligheid.

Die idee wordt toegespitst in het: Een iegelijk, die gelooft. Dit ligt voor de hand. Het geestelijk Evangelie, uit hoofde van oorsprong en karakter, middel en einddoel past immers bij geestelijke menschen? Een natuurlijk mensch moge het beluisteren, maar geestelijke waarde heeft het voor hem niet, ook dan niet al prijst ge het, met alles wat in u is, hem aan. Hij verstaat de dingen niet waarover ge tot hem spreekt en naar de mate ge hem predikt, dat het enkel en alleen een kracht Gods is, zal hij in diezelfde mate zijn haat openbaren.

Neen, maar het past wel bij geestelijke menschen. Bij hen, die door de kracht des Evangelies, als kracht Gods, geestelijke menschen zijn geworden. Die dus het geloof bezitten, het van den Heere als gave hebben ontvangen, die dus Gode behagen en wier lust het is naar dat Evangelie te luisteren. Die alleen, maar ook geen enkele meer, hebben de kracht er van ervaren en bezitten in het geloof de zekerheid, dat het Evangelie werkelijk de kracht Gods is tot zaligheid.

Deze gedachte wordt dan ook breder uitgewerkt in vers 17. Het geloof is middel Gods, waardoor Hij in den geloovige, de kracht, Zijn kracht des Evangelies, doet zien. Zij ervaren en weten het dus. Dat is de gedachte van deze tekstwoorden, want de gerechtigheid Gods wordt in hetzelfde geopenbaard *uit geloof tot geloof*. Niet, gelijk sommigen willen, alsof zoude de Apostel bedoelen te zeggen, uit het geloof der oude be-deeling gaat het tot het geloof der nieuwe over, precies als de oude in die der nieuwe hare vervulling vindt. Deze gedachte heeft de Apostel niet ontwikkeld, waarom dan ook deze verklaring niet de juiste kan zijn. Anderen verklaren dat Paulus bedoelt te zeggen, naar-mate ge gelooft, wordt het steeds meer zeker voor u, dat het Evangelie, die kracht is, waardoor gij weet gerechtvaardigd te zijn. Dit is ook waar en Schriftuurlijk, dat het in het geloof gaat van kracht tot kracht. Maar ook dit heeft de Apostel niet op het oog. De gedachte is, het Evangelie is het middel waardoor de Heere werkt en waardoor het Evangelie een kracht is tot zaligheid. Maar wie weten dat nu? Het antwoord is, die gelooven en niemand meer. In het geloof wordt

de kracht des Evangelies geopenbaard. In dat geloof ligt ook het getuigenis des Geestes, dat de geloovige een gerechtvaardigde is. Uit het geloof tot het geloof wil dan ook zeggen, dat de Heere daar waar geloof is, dat is in den geloovige, het alleen bekend maakt, wie de gerechtvaardigde is. Gods gerechtigheid wordt dan ook nergens, in niemand anders openbaar. Het is Gods gerechtigheid, welke Hij alleen Zijn volk schenkt en die zij zich door het geloof bewust worden. De ongeloovige valt hier dan ook buiten. Hij bezit niet het geloof en ervaart niet, dat het Evangelie een kracht Gods tot zaligheid is, het is alles voor hem verborgen.

Zoo is het ook niet moeilijk te verstaan wat de Apostel bedoeld met de toevoeging: Want de rechtvaardige zal uit het geloof leven. Wie de kracht Gods ervoer en ervaart, doet het alleen door het geloof. Buiten het geloof staande is er niet anders dan de dood, nooit het leven. Doch de gerechtvaardigde leeft, hem is het geopenbaard. Hij weet, die kracht Gods tot zaligheid werkt in hem, hij weet ook, dat diezelfde kracht zal blijven werken totdat de zaligheid voltooid is. Zeker, hij weet ook, dat het leven der gerechtigheid waarin hij deelt slechts een klein begin is van wat straks volkomen zal zijn. Doch door het geloof grijpt hij vooruit naar den dag, wanneer hij ten volle met die gerechtigheid zal bekleed zijn. En vraagt hij zich af: Zijt ge daar zeker van? dan is het antwoord: Ja, eeuwig zeker! Want God heeft hem gerechtvaardigd, dat zegt het Evangelie, waar hij de kracht van ervaart.

Zou hij zich dan het Evangelie van Christus schamen? Neen!

Ik schaam mij het Evangelie van Christus niet!
Het is Gods kracht tot zaligheid.

W. V.

ANNIVERSARY

Den 17den Mei, 1935, hopen onze geliefde Ouders,

GOSSE DE VRIES

en

BARBARA DE VRIES—Vander Wal,

hunne 50-jarige echtvereniging te herdenken, indien de Heere hun het leven spaart.

Wij zijn dankbaar voor Gods zegeningen aan hen en ons bewezen. Moge de Heere hen verder ook in de toekomst bewaren in Zijne liefde.

Hunne dankbare kinderen,

Reinder De Vries
Rev. en Mrs. Jacob De Vries
Rev. en Mrs. Andrew De Vries
Mr. en Mrs. Frank De Vries
Thys J. De Vries

En 5 kleinkinderen.

714 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

THE PROPOSED PLAN

Geachte hoofdredacteur:—

In verband met de voorgestelde verandering van de S. B. moeten we ons voor drie vragen plaatsen: waartoe werd de S. B. in aanzijn geroepen? Beantwoordt hij aan dit doel? Door wie en waarom wordt er verandering begeerd?

Moeder had drie onechte kinderen gebaard. Haar moest worden aangezegd, dat zij ontrouw was. *De Wachter* wilde geen wachter zijn; *The Banner* wapperde van 't vlagschip van Pelagius. Beide bladen waren gesloten voor getrouwe dienaars, die de waarheid en de kerk liefhadden. Deze mochten niet meer schrijven. Vandaar de geboorte van de S. B., als ik mij niet vergis in Oct. 1924.

Beantwoordt de S. B. aan zijn doel? Vraagt het vriend en vijand en zij zullen u allen toeroepen uit volle borst: Ja, hij is de Standard Bearer! Hij troost Gods volk, getuigende van Zijne eeuwige en soevereine liefde, zoowel als van Zijn rechtvaardige verbolgenheid over de goddelooze verworpenen. Hij snijdt diep en wondt degenen, die moeder en haar drie onechte kinderen willen beschermen. Is hij niet het eenige waarachtige zendingsblad? Heeft hij niet ieder, die met vragen tot hem komt beantwoordt uit Gods Woord? Hetzij, dat gij licht vraagt over een tekst of over een andere kwestie, hij helpt u. Zelfs hen, die zijn bestaan haten, dient hij met raad en waarschuwing. Vraagt het aan de leiders der Chr. Geref. Kerken.

Door wie en waarom wordt er verandering begeerd?

1. Door een predikant der Chr. Geref. Kerken. Zie S. B. April 15, p. 332. Ja, wij weten, dat verandering begeerd wordt door vele van die leeraars, want dat tweesnijdend zwaard kwetst zoo menigmaal. In dat opzicht zou ik zelf ook wel verandering begeeren en gaarne zien, dat die leeraars hun klaagtonen eens publiekelijk lieten hooren in ons blad. Het is immers geen gesloten Wachter of Banner?

2. Door hen, die meenen, dat ons blad te zwaar is voor de kinderen. Maar Gods Woord is toch zeker niet te zwaar? En de S. B. verklaart ons toch Gods Woord in eenvoudige en duidelijke taal.

3. Door hen, die moede zijn van den strijd. De strijd heeft al zoolang geduurd en men verlangt naar den liefelijken vrede. Maar God roept de S. B. om te strijden, te strijden met het zwaard van Gods Woord tegen moeder en hare onechte kinderen. Geve de Heere aan de redactie genade om in onderdanigheid aan Hem getrouw voort te gaan om evenals voor dezen Gods volk voor te lichten in de onveranderde Standard Bearer.

Broedergroetend,

A. Hirdes

Zeeland, Mich.

Forgive

It is Peter, the Apostle who asks the question; and it is the same Peter who receives that strange answer: "I say not unto thee, Until seven times: but, Until seventy times seven."

Well, that is only 490 times. Not very much indeed, if we may have a long life on earth and live in the same place so that we have opportunity to rub elbows with the same set of people for say 60 years. We are all miserable creatures; but then, there are exceptionally troublesome brethren among us, so that it ought not to be long before we have opportunity to exhaust even the number 490.

And finally say to the oft-erring brother: There now, that is the last time I forgive you: on the authority of Jesus Himself: I am quits with you. The next time you trespass against me, I am going to hit you over the head with a big stick. Fitting the offense, I will mete out punishment to you.

We feel at once that our ideas of multiplication do not fit here. And the reason is clear: we are earthy and the Speaker is the Lord of heaven. We have here a multiplication table that is divine, heavenly, spiritual and eternal.

The number 7 ought to have told us this.

Seven is among numbers the nicest. In one word: it is expressive of heavenly glee with God's countenance above and before us. It is the essence of rest and peace. For it is the number of God's covenant. It is the culmination of all creation and recreation. Seven brings you to church, where you sit with faces that shine of happiness and souls that warble like the sweetest song-birds. Seven cuts you loose from the devil and his godless mob; it refreshes and quickens your drooping spirits. Man, mere man, is but six: the week minus its sabbathic crown; the earth without heaven; Filistia minus Canaan; man without God and hence, without rest and hope in the world. Seven, however, is completion. It is complete rest. The rest of salvation. The weary desert traveler breaking forth in rapturous singing when the hills of Judah are in the offing.

Therefore, your forgiving must be characterized by the number 7. It is a restful forgiving. It is the forgiving that springs from the Covenant love and friendship of God Himself. Expression of the sweetness of the Love of God.

The number 70 in the multiplication of the Lord of heaven adds a wonderful thought. The number 10 is multiplied with the number of Divine love and friendship.

What does 10 tell us?

The number 10 is the will of God, according to His counsel. When God counsels that Egypt must be punished, that counselling will meet Egypt in 10 terrible plagues. When that same God counsels the walk of life for His creature that is moral and rational, that

sweet counselling will stand before you in 10 words of God, the literal translation of Decalogue: the 10 commandments.

Yet, the number 10 brings no mere addition to the number 7. Their unity lies in the love of God. The plagues are the expression of the holy Self-Love of God that burns in wrath; while the Decalogue is expressed in one word: Love God and thy neighbor as thyself.

Therefore, the number 70 adds to the first thought this element, an element that belongs to the divine idea of forgiveness: it is the expression of the counselling will of Jehovah. Restfully and peacefully, from the heart you forgive because it is the Life-throb of God's will. It is so unutterably glorious to forgive the brother!

Moreover, your forgiving is 70 times 7.

What additional thought lies in the idea of multiplication as such? That we in a finite way find the resultant figure 490?

God forbid!

How monstrous would that idea be. Then there would be an end of love and friendship. Then there would be an end of grace.

No, a thousand times no, beloved. That is not the heavenly, divine, spiritual, *eternal* idea of multiplication. Peter will place your and my feet on the right way: "Grace unto you, and peace, be multiplied."

When God multiplies, He never ceases. His multiplication continues and continues forever. The third thought is eternity.

Hence, your forgiving is characterized by loving peace: you restfully, and from the heart forgive; secondly, you do so consciously as the expression of the counselling will of God; and, thirdly, you do so continually, eternally, without ever ending. Will you please find its counterpart, or its semblance in the world for me beloved? Nay, do not attempt, for it is not. There you find: No. 1, The unrest of hatred; No. 2, The will of the devil; No. 3, Narrowminded finality of mercy, which is cruel. Their forgiving (?) has an end.

"Therefore, is the Kingdom of heaven likened unto a certain king, which would take account of his servants"

Therefore, for that reason

The Kingdom of heaven may be near at hand, it may be even as to its principle within us, nevertheless it is not yet fully come and realized. So there is room and necessity to teach by this parable.

And what a parable!

There are three scenes: 1. The mercy of the reckoning King; 2. The hardness of the unmerciful servant; and 3. The terrific punishment with its warning conclusion.

By nature we owe so much to the Almighty.

Oh, when He begins to reckon the sum we owe is so great!

It is only a parable and we have need to remember

it so that we will only apply that which is *essential* in the parable to the issue at hand; but even then the amount is very great. "For my sin is very great!" We even sing of it.

The servant owes the King ten thousand talents. Even when we figure the amount on the basis of the cheapest talent the sum amounts to \$11,250,000.00. That is 11¼ millions of dollars! We notice that the intent of Jesus is to compare our debt to a sum of money which we have no ability to pay. Indeed, if I would owe that much money I would never be able to satisfy my creditor. An endless debt it is.

And so it is with God and us, as we are born. When we lie in the cradle that debt is on the account books in heaven.

It is endless. So endless that no one can reckon it. Only God is able to evaluate it.

Someone will say, that we indeed can evaluate it, namely that our debt is equal to the heart's blood of Jesus.

Indeed, that is true. But would you kindly tell me: Just how dear and how precious is that Blood? In the words of Paul: Can you tell the height and the breadth and the length and the depth of the love of God? For you will readily agree with me that the Blood of Jesus is the expression of the eternal Love of God.

What a chain! There is the endless debt of our guilt. It calls for its exact price in the account book of God: the Blood of Jesus. And in its turn, that Blood is the loving heart of God Triune.

Hence, we are at a loss to rightly evaluate our debt. It is endless. So we sing: "Endless is the love of God!"

Now this is the situation in the Church of God that there is a spirit of hardness extant which indeed owns unto itself the love, the forgiving grace of God, but which shows that it is a lie.

First of all, they are the Pharisees and Scribes that are always like buzzing bees around the Son of God, annoying Him and tormenting Him. But also you find that evil spirit in the real children of God. Hence, Peter's question. And we should eschew that evil spirit like we eschew the pest.

The Lord Jesus shows us in the parable of Matthew 18 the evil working of that spirit.

In the first scene of the parable the Lord pictures the Pharisee as he claims to be: an object of the mercy of God. God is his Father and Abraham is his father. His debt is forgiven. And now the unregenerate Pharisee will have to admit that the debt is 11¼ millions: that is, it is endless.

Behold him! He is strutting forth from the presence of Almighty God. Just a moment ago he was grovelling in the dust. But according to his own testimony: he received grace.

In the second scene this same man finds one of his fellowservants. Notice the difference. It shows us that God rightly accounts and reckons. We merely find our debtors. There is such a terrible difference be-

tween the sinning against God and the sinning against our *fellows*. God is the wholly Other.

Secondly, note the difference in the debt. The first is reckoned in talents; the second in pence. A penny is only one six-thousandth part of a talent. Moreover, the first debt is ten thousand talents; the second debt is merely an hundred pence.

Thirdly, notice the manifestation of the devil: he takes him by the throat: Pay me that thou owest. Do you not see that this man was a liar? He never was an object of mercy. The first scene in the parable simply describes him as he confesses in words to be: a child of God. Without the truth in the inward parts.

Small wonder, that when the King hears of it, he proceeds to tear away the mask that hides the devil behind it: "Shouldest not thou also have had compassion on thy fellowservants, even as I had pity on thee?" The testimony of this spirit is: My Lord forgave me all that debt, because I desired it of Him. But his life gives the lie to it: forgiving grace never entered his heart.

Hence, beloved, the matter does not stand thus, that *because* we forgive, God forgives us; but in this way and order: when we experience the eternal mercy of God in the forgiveness of our great debt, we will show forth that same merciful spirit of God in our dealings with our fellowservants. That is the order in the parable; that is also the order in our experience. This man left the presence of the Almighty, but nothing was changed in his heart; ergo, he took his fellow-servant by the throat.

And this is the warning: if we do not forgive every one from the heart his brother their trespasses, and in that way show that we still have the devilish hardness of heart in us; then the Lord will likewise hand us over to the tormentors, that is, hell.

But, if we forgive from the heart, that is, if Divine mercy flows through that heart to our fellowservants than sin against us, we will receive greater mercy. Blessed are the merciful, for they shall obtain mercy.

To err, they say, is human; it is Divine to forgive. I will add to this, that it is blessed to forgive.

Try it once, but no, I may not ask this of you. I will say it in another way.

Do you not know that time when you would not forgive, but when you cherished that hatred in your heart for a length of time? Do you not remember that you studiously avoided your brother in Christ? Will you not recollect how you showed him a cold face and sombre eyes, because you were sinned against? Many times you assured yourself how yours was a righteous indignation: he was to blame and not you!

Yet, you grew sadder by the day. And small wonder. You were given over to the tormentors. There was no blessedness in that state of mind, but on the contrary: there was heaviness of spirit. Your song was silent, because it was not.

And all the time you went in your inner closet to God, Who knows and sees all things. And again: Oh, God, be merciful, be merciful to me?! Ah, it cannot be done!

But God said: Your debt is 10,000 talents and his, your brother's is only 100 dinars. Get thee out of My sight! Yes, but I am sinned against, Oh, God! Go to thy brother. Yes, but he ought to come to me! Go to thine brother.

And you went.

And the angels began to sing.

And returning, your heart picked up the strain of your former songs. You were happy again. No, you were happier than before.

You received more mercy.

G. V.

IN MEMORIAM

Het heeft den Heere behaagd om na een kortstondig lijden van ons weg te nemen, ons geliefd dochttertje,

LENA,

in den ouderdom van 11 jaar en 7 maanden.

Haar leven was in harmonie met het blij getuigenis: "Ik ga naar Jezus; naar het land vloeiende van melk en honig!"

Dit lenigt onze smart.

Bert Middel
Alice Middel—Vissia
Louis John
John Herman

Barton Ave. and South Nevada St.,
Redlands, California

IN MEMORIAM

On April 23, it pleased the Lord to take from our midst unto Himself our dearly beloved schoolmate and pupil,

LENA MIDDEL,

at the age of 11 years.

Although our hearts are sad, we praise God for we are confident that she is present with her Lord, to serve Him perfectly throughout all eternity.

God's will be done as He has revealed His ways in His Word:— The righteous perisheth, and no man layeth it to heart: and merciful men are taken away, none considering that the righteous is taken away from the evil to come. He shall enter into peace: they shall rest in their beds, each one walking in his uprightness, Isaiah 57:1, 2.

May this death teach all of us to be prepared, for we do not know the hour or the day of our death.

The children of the First Reformed Christian School
of Redlands, Cal.,

Peter R. Zuidema, Principal.

CONTRIBUTION

Dear Mr. Editor:—

Perhaps it is not out of place to make a few remarks in regard to M. M.'s criticisms of recent date with reference to the "well-meaning offer." I am sorry to say that M. M. is not a careful reader, and as a result continually is drawing wrong conclusions.

First of all let M. M. be assured that the results of my so-called "search" for material were far more extensive than he supposes and could have been extended indefinitely, but, for the time limit of an after-recess paper, and secondly that if he had borne in mind the fact that the article was given with the sole intent of presenting the personal views of the authors quoted and not to substantiate our doctrine, his article undoubtedly would have been left unwritten. In fact, our views need no substantiation, for they are Biblical, but it undoubtedly is of interest to find men who had conceptions similar to ours. Of course this does not mean that in all details we are able to agree, but in regard to fundamentals, I venture to say we are safe where they lead the way.

However, for the sake of argument, I will take M. M.'s standpoint that these articles *were* written to bolster up our position, and then it strikes me that his chief objection is that these men are not "unquestionably Calvinistic" in their teaching, hence of no value to substantiate our views. And let me say, right here is the weakness of M. M.'s argument. He hears the words "Baptist, Episcopalian", etc. and concludes, "These men are of any and all persuasions and therefore objectionable". If M. M. is acquainted with the writings of these men he should prove to us that they are *not* Calvinistic in doctrine. I think, however, it can easily be proved that these men are sound, and pray, how could it be otherwise? They certainly are not Arminians. The well meaning offer is not a plant of Calvinistic but of Roman Catholic and Arminian soil. If we study the writings of the men I quoted and compare them with the five points of Calvinism, viz., total depravity, unconditional election, particular redemption, effectual calling and perseverance of the saints, we cannot but come to the conclusion that they are Calvinistic in their teaching. In fact the Particular Baptists of the present day are strongly Calvinistic and the Church of England in the past has had a noble army of Calvinistic divines and even today they are not lacking.

Parks in his "Calvinism: Why unpopular?" says, "Many great and gifted men have believed and defended Calvinism — Augustine, Zanchius, the learned Witsius, the deep thinking Archbishop Usher, the intrepid Knox, Toplady, Gill, *Hawker* (of whom *Irons* was a disciple), Owen, and a whole host of stars of minor magnitude. Here we have Augustine, of the early Christian Church, Reformed, Episcopalian, Baptist, Presbyterian, Puritan, listed among the greatest

lights of Calvinism. Nor need I be afraid to include the Congregationalist, Jonathan Edwards. Besides if M. M. brings to memory that the delegates from England to the Synod of Dordt were Episcopalian, surely his horizon must be extended to include men of other climes and countries besides reformed Holland. I would also call his attention to the present day Sovereign Grace union, calvinistic in doctrine, including men of various denominations of Calvinistic persuasion.

The above, I hope, has silenced M. M.'s criticism as to these men not being Calvinistic in doctrine. This does not mean that we accept the teachings of these men without reserve. We call Dr. A. Kuyper a great Calvinist, but do not accept his Common Grace theory; we call Brakel, quoted by M. M. a Calvinist and a beloved writer, but certainly do not agree with his commentary on Revelations; we call Philpot a Calvinist, but do not accept his stand on Infant Baptism; we call Hawker a Calvinistic, but do not accept the Episcopal from of Church Government nor their ceremonies which smack too much of Roman Catholicism.

In regard to Philpot, M. M. has missed the drift of this criticism completely. What Philpot means to bring out is "I differ widely from these old Puritan writers, as for instance when they make their offers of grace, etc., but I can bear with them, for they were rather errors of the head than of the heart, but they do sadly grate upon my mind, but I cannot bear with, nor pass them by in the present day writers, who claim to be followers and who profess they hold the same views as the old Puritans, for since the church of God has at the present time more light than the old writers and since we have a purer, clearer and more thoroughly gospel sound in the latter days, since the immortal 'Coal heaver' expounded the way of God more perfectly, there is absolutely no excuse for them coming with well-meaning offers". Applying this criticism to 1924, we can readily see that Philpot would not be able to enjoy fellowship with the Chr. Ref. Church. However, M. M. does not quote the 1924 controversy correctly. At that time it was the Chr. Ref. Church, gathered in Classes and Synod, who thought the denial of the well-meaning offer of so much importance that they were unable to enjoy fellowship with the Revs. Danhof, Hoeksema, Ophoff and in consequence hundreds were thrown out of the church and robbed of their places of worship.

In conclusion I can assure M. M. that he can find these well-meaning offers not only in the writings of so-called Calvinists who like Hupston so aptly remarks, "in a moment drop from their high Calvinistic eminence into the quagmire of Arminianism when they begin to advance their offers and overtures" but in the writings of all Arminians who treat this matter. I would like to refer M. M. to the last two pamphlets of Rev. Hoeksema "Een Kracht Gods tot Zaligheid", and

"Het Evangelie" wherein this subject has been most ably treated.

A. D.

P. S. In connection with the above article it might be an interesting study for one of our ministers to trace the controversy about the "Well meaning Offer" in both the Chr. Ref. Church in the Netherlands in the 1850's and the Chr. Ref. Church in America in the 1880's; also whether or not this question had any bearing on the Secession of the True Dutch Reformed Church and the Chr. Ref. Church in America. This in connection with the note on Page 185 of Van Eyck's "De Landpalen der Gereformeerde Vadersen" where he says: "Het is opmerkelijk, dat in het dispuut tusschen de Afgescheidenen van 1822 en de Gereformeerde Kerk, de kwesties voorkomende uit het leerstuk der algemeene genade, het eenige struikelblok vormen. De Afscheiding van 1857 in het Westen was, in leerstellige punten, gebaseerd op die van 1822, zoodat de Afgescheiden kerk van het Westen, in haar besluit te Kalamazoo in 1924 het standpunt harer vadersen van 1822 en 1857 verwierp en dat van de Gereformeerde Kerk van 1822, alsmede dat van Dr. Van Raalte en de Classis Holland, tegenover de Afgescheidenen, volkomen innam. D.

ANNIVERSARY

1885 ——— 1935

On Tuesday, April 30, our beloved parents,

JOHN VAN WINSHEYM
and

JENNI VAN WINSHEYM—Sietsema,

commemorated their 50th wedding anniversary.

May our heavenly Father who has been with them and blessed them in the past, be also with them in the future, and fill our hearts as children with gratitude for the blessing bestowed upon them, is the wish and prayer of their children.

Mr. and Mrs. Kryn Jansen
Mr. and Mrs. John Van Winsheym, Jr.
Mr. and Mrs. Bert Kett
And 5 grandchildren.

Grand Rapids, Mich.

IN MEMORIAM

Op Goede Vrijdagmorgen, den 19den April, behaagde het den Heere een onzer leden,

MRS. W. WILLEMSTEIN,

door den dood uit ons midden weg te nemen in den ouderdom van 71 jaren.

Moge de Heere de harten der bedroefden vertroosten door Zijne genade, die ons in alle omstandigheden genoeg is, alsmede door de heerlijke gedachte, dat zij die heenging hare hope had gevestigd op dat "blij vooruitzicht dat ons streelt."

De Vrouwenvereniging der Prot. Geref. gemeente
te Sioux Center, Iowa,

R. Veldman, President
Mrs. B. Baartman, Secr.

THE PROPOSED PLAN

Geachte Ds. Hoeksema:—

Naar mijn inzicht hebben we heelemaal geen behoefte om onze S. B. te veranderen.

De S. B. wordt met groote belangstelling gelezen, zooals men dan ook schrijft. En het is ook volkomen waar, naar mijn inzicht, dat wij er ook groote behoefte aan hebben om opgebouwd te worden in die waarheid.

En nu vraag ik: wat moeten die kinderen anders hebben? Ik dacht als het beste niet te goed is voor onze kinderen, dat die leer onze kinderen moeten hebben. Wat moet daar nu voor ingevoerd worden? Een beetje kerknieuws of een Zondagschoolles? Wat helpt dat? Of een beetje van de mensch er bij? Och ja, dat hoort wel mooi misschien, maar ik geloof niet dat we dien weg op moeten. Daar zijn we net af. Moeten we daar nu weer heen? Laten we God bidden, dat Hij ons daarvoor beware, dat we niet van die weg mogen afgaan, geen zijpaden mogen inslaan, maar dat wij als leeraars en ouders samen mogen werken, de kinderen mogen onderwijzen zooveel als in ons is, met al onze krachten, dat ze die leer mogen verstaan meer en meer. En daarvoor is immers de S. B. toch zoo goed.

Ik weet wel, wij hebben een harde taak, want die oppervlakkige weg is veel gemakkelijker. En dat zit in ons jonge volk maar veel te veel. Ja, misschien in ons zelf ook wel.

Want zie, als men opgaat naar Gods huis, en men laat de heele huishouding maar thuis, hoe kan men dan een zegen verwachten, als men niet in den weg der gehoorzaamheid leeft? Ik beschouw het zoo, dat we op zullen gaan met onze kinderen. Wij kunnen wel begeeren voor onze kinderen, maar alleen in den weg des geloofs wil de Heere dat we zullen wandelen. Wil men nu wat voor die kinderen anders dan de S. B., laat men dan de Banner in huis nemen maar laat dan de S. B. met rust. Want nogmaals is die S. B. zoo goed voor ons, dan ook zeker voor onze kinderen, maar dan ook beslist geen andere weg. Ook geen ander blad. Dat is mijn gedachte.

Mrs. S. Boomsma

South Holland, Illinois

Geachte Redacteur:—

De Vrouwenvereeniging "Bidt en Werkt" der Protestantsche Gereformeerde gemeente te Orange City laat u door dezen weten dat zij geen verandering in onze Standard Bearer wenscht. Wij gelooven, dat de Standard Bearer, ook zooals hij nu is, wel ten zegen kan zijn voor onze jeugd en dat wij allen veel verliezen zouden met het nieuwe plan om de Standard Bearer te veranderen. En daarom, als het u belijft, geen verandering.

Namens de vereeniging,

Mrs. M. De Jager, Secretaresse.

Orange City, Iowa

The English Men's Society of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids, after having carefully considered and thoroughly discussed the pro and con arguments in regard to the "Proposed Plan" outlined in the Standard Bearer of Feb. 1, 1935, respectfully submits its conclusions:

Whereas, there is a difference of opinion among the subscribers of the Standard Bearer as to whether it shall be continued in its original form or whether its complexion shall be radically altered; and whereas, it seems desirable to reconcile this divergent opinions without jeopardizing the future of the Standard Bearer as a theological publication, the following suggestions tend toward a solution:

1. Retain the S. B. in its original form and contents.
 - a. Publish the S. B. monthly.
 - b. To contain 24 pages.
 - c. Edited by Rev. H. Hoeksema and Rev. G. M. Ophoff.
2. Publish a diversified "Weekly".
 - a. To contain 4 pages (the size of the present "Holland Home News").
 - b. Departmentized as outlined in the "Proposed Plan".
 - c. Edited by our younger ministers.
 - d. Printed on cheaper paper.
 - e. Carrying advertisements.
3. The subscribers would receive both publications for a single subscription price, thus tending to overcome the possible tendency of subscribing for either paper individually.
4. The weekly containing the Sundayschool lesson, to be suggested as the official publication to be distributed to all the Sunday School pupils instead of the one now used.
5. Both publications to be bi-lingual (Holland and English).
6. Both papers to be published by a committee consisting of five members; two members from the classis en three membres from the church at large.

Respectfully submitted,

English Men's Soc., First Prot. Ref. Church,
Sidney De Young, Se'y.

ANNIVERSARY

Den 29sten Mei, 1935, hopen onze geliefde Ouders,

SIMEON VANDER KOOY
en

HENDRIKA T. VANDER KOOY—Schraivesande,

hun 40-jarige echtvereeniging te herdenken.

Dat de Heere hen nog vele jaren voor elkander en voor ons moge sparen, is de wensch en bede van hunne dankbare kinderen en kleinkinderen.

Grand Rapids, Mich.

743 Bates St., S. E.

THE PROPOSED PLAN

Geachte Redacteur:—

Naar aanleiding van uw Proposed plan en de S. B. wenschen wij als kerkeraad ons uit te spreken. En wel in deze voege, dat wij sterk tegen de verandering zijn. Wij zijn van meening dat onze kerkengroep er schade bij zal lijden daar er nog wel terdege behoefte is aan de zuivere, diepe verklaring van onze Prot. Geref. waarheid.

Laat ons onze beginselen niet verslappen in ons blad, waar zeer waarschijnlijk gevaar voor is, als wij de zuiverheid van onze beginselen wat zwakjes beginnen voor te stellen. Onze meening is daarom, dat er geen verandering moet komen.

Namens den kerkeraad der Prot. Geref. gemeente te Oak Lawn, Illinois.

Rev. H. Hoeksema and Associate Editors and Readers of the Standard Bearer.

Dear Brethren:—

After having read all the comments both pro and con on the proposed change of the S. B. I am becoming more and more convinced that we should not change it, and in view of this I ask:

1. If our children do not read the S. B. enough is that the fault of the S. B., or is that my fault and your fault?

2. Has not the S. B. in the past been a wonderful medium of defense to us?

3. Has not the S. B. always been read to edification of the brethren and by our foes antithetically?

And such it must stay. Its contents must be so positive, so emphatic as to leave no doubts in the minds of its readers. And I feel that the proposed change would not help maintain that standard of publication.

Sincerely yours,

P. T. Kelderman

Lansing, Illinois

Geachte Redacteur:—

Er wordt tegenwoordig heel wat geschreven over de S. B.

De een is voor verandering, en de andere is tegen. Wat ik echter niet begrijpen kan is, waarom velen verandering willen.

Is de S. B. zooals ze nu is geen kostelijk blad, waarin wij een schat van kennis kunnen opdoen; en waar Gods woord naar de zin en meening van de Heilige Schrift, en zooals wij dat willen hooren wordt verklaard? En wij willen daar nu toch zeker geen licht kerkblad van hebben? God heeft ons uit de Chr. Ger. kerk getrokken, die dwalende is, wat de meeste Chr.

Geref. predikanten zeer wel weten, en sommigen ook bekennen. Doch om er openlijk voor uit te komen, daar hebben ze den moed niet toe. Ze zijn den menschen meer gehoorzaam dan God. En nu heeft God door zijn eeuwige genade ons nog mannen gegeven als Ds. Hoeksema, die pal staan en geen duimbreed wijken, als het er op aankomt; want ze zijn Gode meer gehoorzaam dan de menschen. En wat nu een Ds. uit de Chr. Geref. kerk noemt verdorven leer van Hoeksema, willen wij die z.g. verdorven leer maar altijd weer hooren en meer van hooren, en zoo hooren, dat wij duidelijk het verschil kunnen hooren.

Zwijgt u niet stil, Ds. Hoeksema (en ook alle andere Prot. Ref. domine's) maar laat ons altijd weer hooren, dat de Chr. Geref. kerk dwaalt, en waar ze in dwaalt, zoodat het opgroeiende geslacht het niet mag vergeten. Het is maar een klein groepje dat zich schaart om u, Ds. Hoeksema, en laat dat groepje dan nog maar kleiner worden, maar houdt u toch nooit op met uw standpunt vast te houden, want het is uit God.

En wat al die verandering betreft van de S. B., het is uit den boeze. De menschen moeten wat nieuws hebben; het begint hun te vervelen. Precies zoo met de Zondagschool. Al is de kerkeraad en het grootste gedeelte van de gemeente er ook tegen, dan komt er nog een Zondagschool. Onze Geref. vaders hebben altijd gezegd, dat de Zondagschool niet goed is. En tegenwoordig in Amerika is het de dood voor de kerk.

Geliefde Br. en Zusters, laat ons toch waken en bidden dat niemand onze kroon neme, en God danken dat hij ons nog mannen geeft die nog leeren dat God God is, en dat Hij de levende God is. Laat ons standvastig zijn en blijven bij het oude. Al die nieuwigheden brengt ons van God af. En als er br. en zusters zijn die hun kinderen aan de Chr. Geref. Zondagschool toevertrouwen, kunnen ze ze ook wel aan de kerk toevertrouwen; en als ze hun kinderen aan de kerk durven toevertrouwen, kunnen ze er zichzelf ook aan toevertrouwen.

U groetend,

B. J. Meelker

Redlands, California

ANNOUNCEMENT

The Annual meeting of the Grand Rapids Christian High School Association will be held in the school building on Thursday evening, May 23, 1935, at 8:00 P. M.

Election of Board Members, Adoption of the Budget and such other matter as may properly come before this meeting.

May we have a full attendance, thereby showing that we are interested in this cause.

The Tenth Plague

The instructions of the Lord, bearing on the paschal lamb, have been obeyed. The blood of the lamb has been struck on the two side posts and on the upper door posts of the houses. The children of Israel are thus secured against the avenging justice of God. And this justice now strikes. It is midnight and the Lord smites all the firstborn in the land of Egypt, from the firstborn of Pharaoh that sat on his throne unto the firstborn of the captive that was in the dungeon; and all the firstborn of cattle. Not one of the Egyptians, be he prince or pauper, poor or rich, a man of high or a man of low estate, criminal shut up in prison, or a just one before Egypt's law, escapes, if he be a firstborn. Even the firstborn of cattle are doomed.

The Egyptians form a commonwealth, a distinct household, a family, nation. Every creature, be he man or beast, that occupies a place in this household, that is in any way related to this family, connected with this race, is smitten, if he be a firstborn. How imperative therefore that the children of Israel separate them from this commonwealth, get them out of its land, and flee for refuge to lay hold on the hope set before them.

After the fifth stroke, the Lord said to Pharaoh, still puffed up with pride and exalting himself against His church, that He would smite him and his people with pestilence so that he would be cut off from the earth. The smiting of the firstborn is the fulfilment of this word, so that what now riots among the Egyptians is a noisome pestilence sent by the Lord.

This is not the last time in the history of the church of the old dispensation that we read of the Lord destroying through a pestilence. Being angry with Israel, the Lord also to punish David for having numebered the people, sent a pestilence upon Israel. And there died in one day seventy thousand men. But this destruction is at once presented as being wrought by the out-stretched hand of the angel, "And when the angel," so we read, "stretched out his hand upon Jerusalem to destroy it" II Sam. 24:16. In this notice no mention is made of destruction by pestilence. It is the context that speaks of the Lord destroying through disease. So, too, is it the context of the notice in the Exodus record that the Lord slew Israel's firstborn, that yields the information that the Lord smote through pestilence. Pestilence, it is said, has had its chief seat in Egypt from the oldest times to the present day. The season in which it is accustomed to appear in Egypt is given as December, February and March. In accordance with these facts, if facts they are, the series of plagues ends with the pestilence, which generally lasts until the Nile inundation. But there is something remarkably startling and uncommon also about this particular visitation. Its appearance is the fulfilment of Moses' prediction. It begins

to riot in the very night and hour that Moses has stipulated. Its spread is sudden, amazingly swift and restricted as has been predicted to the firstborn of men and beast to whom it is also without a single exception fatal. Pharaoh and his people in spite of themselves must be anticipating the blow. What evidence that the visitation is of the Lord and that He is the God in the midst of the earth.

Pharaoh must in spite of himself be anticipating the blow as the very hour in which the Lord will strike has been announced to him. Yet in that fateful night he (and his servants) seeks his bed as usual. To be up and watching would indicate that the word of Moses is troubling his soul. This he is too proud to admit. So when the time arrives at which it is his custom to retire, he lays him down to rest. But it may be doubted whether sleep comes to him. He thinks of the threatened doom. And he fears. So, in all likelihood to ascertain whether it has come to pass, he rises up in the night, he and all his servants, and all the Egyptians. All find their firstborn dead or dying. Thus it is again brought home to their hearts, this time with terrible force, that the Jehovah of the Hebrews is the God. The Egyptians are panic-stricken. There is a great cry throughout all the land of Egypt such as there was none like it, nor shall be like it anymore. It is the cry of grief occasioned by the loss of dear ones mingled with the fear that before the day dawns all will be dead men.

How this plague is laid by the Lord on the hearts of all the Egyptians! Pharaoh even orders them out of his country. Previously he more than once had consented to their leaving but always with certain specified reservations. With the swarms in his land, he first had suggested that they sacrifice to their God in the land. Then he said, when Moses insisted that they go a three days' journey, I will let you go . . . only ye shall not go far. Between the announcement and the sending of the plague of locusts, he bade the men only to leave and thus would retain their sons and daughters and their flocks and herds as hostages. As terrified by the three days' darkness, he again consents to their leaving but now with their flocks and herds stayed. So had he all along in his colossal pride disputed with the Lord and insisted that the matter between him and the Almighty be settled by mutual concessions. But the discovery that there is not a house where there is not one dead, enervates him completely, debilitates and renders speechless his pride and stimulates his fear which now becomes mightier in him than at any time before and stirs him to action. And the one thought that races through his mind is that Jehovah is God in the midst of the earth. Gone is his disposition to dispute with the Hebrews' God. His active rebellion now as never before gives way to a passive obedience. And he thus calls for Moses and Aaron and he says, Rise up, get you forth from among

my people, both ye and the children of Israel; and go, serve the Lord, as ye have said. Also take your flocks and your herds, as ye have said, and be gone and bless me also. So does his knee and the knees of all the Egyptians now bow at the name of Jehovah and his tongue confess that he is God. So, finally, in the last day of judgment, shall at the name of Jesus every knee bow, of things in heaven, and things in earth, and things under the earth. Then shall every tongue, thus also the tongues of the wicked, who now blaspheme and crucify Him afresh, confess that He is Lord, to the glory of God the Father. Thus the behavior of Pharaoh, his yielding to the commands of Moses, the obedience which his servants pay Moses — they bow down themselves to him — is prophetic and thus calls for that day on which all men will lie prostrate at the feet of Christ to the glory of God.

Pharaoh the Stoic honors God. The marvel of it! The disposition and the speech of the Stoic are known. "Outward circumstances," said Epictetus, "are not our masters; where a man can live at all, he can live well. A wise man is out of the reach of the gods, and attempts upon him are no more than Xerxes arrows; they may darken the day, but they cannot strike the sun. I must die, must I die lamenting? Tell me the secret which you possess. I will not for this is my power. But I will put you in chains. Man what are you talking about? Me in chains? You may fetter my leg, but my will not even Zeus himself can overpower." Such is the speech of the Stoic. He is one who sets his mouth against heaven, when smitten by the Almighty and declares, "Thou God canst tear and wound my body, thou canst crush by the agents of thy fierce wrath my frame, but know that my will not even thou canst overpower. My soul disdains thy wrath and thus lies beyond the reach of thy rod. With the storm of thy indignation spending its force all about me, I am sirene, placed and unruffled. Smite thou me, and rising above the pain of my wounds, I will laugh in my tribulations.

This on previous occasions had been the speech of Pharaoh's heart. With the marks of God's rod upon his person and upon his land, he had continued to set his mouth against heaven and contempt God.

Though the Lord has already humbled him, his spirit is now for the first time completely broken. The Stoic is now in the dust. His mind, though as dark as ever, now thinks God's thoughts; his perverse will reaches out for God's command. His tongue under which still lurks the poison of asps, confesses that Jehovah is God.

Pharaoh now, too, wills that the people of Israel get them out of his country with all their substance. And his parting word to Moses is, Bless me also. A strong man begets him no honor in a thug who is a physical weakling from whose grip the strong one wrenches some stolen valuables. As he feels his hold slipping, the thief denounces the rightful owner of his

loot in his heart and still cleaves with all his being to the things of which he is forcibly being relieved. But if the thief on his own initiative and as moved by fear, awakened by the thought of what the strong man is capable of doing to him, returns the loot, pays tribute to the strong man's might, begs his forgiveness and pleads that no harm be done to him, he, the thug, honors the strong man and declares by his behavior that the dominion of the strong one has been set up in his heart.

The Lord does not wrench His people from the grip of Pharaoh by force with him boasting of a will that even the Almighty cannot bend and of a heart incapable of being overawed and plagued even by the terror of God. After the first refusal of Pharaoh to let the people go, the Lord could have destroyed him instantly and set His people free. But this He refrained from doing. Before Pharaoh can be destroyed, he must be humbled, his will bent, his heart must melt with fear, and be made to confess that Jehovah is God. As moved by the terror of God, he must express a willingness that the command of Moses be fully obeyed and in his consternation, thrust the people out of his land. He may not go down in defeat in Stoic indifference and defiance. Before the waters of the sea close in on him, he must know and confess that there is none like the Hebrews' God in all the earth. And such becomes his confession as a result of the plagues being sent upon his heart. His command that Moses and Aaron rise up and get them forth from among his people, both they and the children of Israel, together with their flocks and herds, betokens that now for the first time he for the moment releases his hold upon God's people, so that it is now time for the Lord to bring them out from the land of Egypt. Pharaoh confesses that Jehovah is God and begs for His blessing. Yet though so confessing and beseeching, his heart is harder than at any time previous. Fact is that the process of hardening is now completed. Though confessing and praying, he is ripe for judgment. His measure of iniquity is filled. His obedience has no moral worth, for it is passive and springs from a fear that as to its heart is hatred.

Pharaoh in the first encounter had declared that for him Jehovah did not exist, when he said, "Who is the Lord, that I should obey his voice to let the people go? I know not the Lord." Pharaoh in his colossal pride had asserted further that though Jehovah did exist for him, he would not let the people go. Pharaoh then had called into question God's ability to enforce His claims, to induce Pharaoh to relax his hold upon God's people, to avenge Himself upon Pharaoh for his pride and insolence, for his refusal to obey the Lord's command, for his persecution of God's people. Pharaoh, in a word, had requested that God gave him a demonstration of His power, supply him with the evidence that He, Jehovah, is the God of His people and the Lord in the midst of the earth. This insolence was of the Lord.

Pharaoh's shameless, intentionally disrespectful request has now been complied with. The Lord has demonstrated unto him that He is God in the midst of the earth. The revelation of divine power took place in the realm of the physical creation through eleven physical signs, ten of which were at once plagues and thus judgments. Thus it has become evident that God reigns supreme in the physical creation.

However what the record of the Lord's dealing with Pharaoh teach in addition is that he is also sovereign God in the ethical world and reigns supreme in every man's heart, that the sole and supreme factor and cause in the rebellion of wicked men is His will. And this teaching comes to us in the notice, oft repeated, "And God hardened Pharaoh's heart."

As was remarked in a former article, this scripture has been variously explained. According to one view the word *harden* means to treat harshly, to punish. Others maintain that the phrase merely represents God as doing what incidentally results from His agency. Another explanation has it that God is said to do what He permits to be done. All these views are one through the conception that God did not harden Pharaoh's heart, that thus Pharaoh by himself as disjoined from the will of God hardened his heart, and that therefore his will was the sole and sovereign factor in his hardening. Aside from the fact that this view robs God of His sovereignty, one armed with it will find himself at loss how to answer the questions, why Pharaoh hardened his heart and thus placed his *nay* over against God's *yea* and yet during the process of the hardening at times consented to the people's leaving and finally urged them out of his country. If his fear be brought forward as the supreme reason for these changes in his attitude, it remains to be explained why his fear was sufficiently strong to him to send him to Moses for respite only during the process of the working of most of these plagues and not of all. Consider further that the evidence with which the Lord provided Pharaoh that He is God in all the earth is so overwhelming that his persistent rebellion amazes. Take his heart out of God's hand and he cannot be explained. It means that the only final solution for all his reactions is that God hardened him and sent His plagues upon his heart. Pharaoh is the one personage in sacred history who was made to demonstrate through his behavior that there are vessels of wrath raised up by the Lord and prepared by him for destruction.

Yet though hardened, Pharaoh was the subject of his rebellion, and behaved in agreement with his nature. With such freedom did he sin, that he denied the existence of God. If one should have asked Pharaoh why he continued to say *no* to the Lord, his answer would not have been, "God hardens me," but, "I will not believe. I hate God and refuse to hearken unto His voice." Pharaoh, though hardened and fitted for destruction by God, is at once inexcusable and is

thus held accountable for his rebellion. Though hardened by God, he sins as a free moral agent.

In His dealings with Pharaoh, there is no unrighteousness with Him. For Pharaoh is but clay by himself, impotent, lifeless, without power to make anything of himself at all, either a vessel unto honor, or a vessel unto dishonor. Pharaoh cannot as much as harden himself, except the Almighty harden him. In God he has his being. Of God's will he is the issue. Even as a sinner he comes forth out of the womb of God's providence. By himself Pharaoh is clay. And the potter hath right over the clay, of the same lump to make one vessel unto honor and another unto dishonor. No one among men would challenge the right of the potter over the clay.

The Egyptians were urgent upon the people, that they might send them out of the land in haste; for they said, We be all dead men. And the people took their dough before it was leavened, their kneadingtroughs being bound up in their clothes upon their shoulders. So they did according to the word of Moses; and they borrowed of the Egyptians jewels of silver and jewels of gold and raiment. And the Lord gave the people favor in the sight of the Egyptians, so that they lent unto them such things as they required. And they spoiled the Egyptians. And the children of Israel journeyed from Ramases to Succoth, about six hundred thousand on foot that were men, beside children. And a mixed multitude went up also with them; and flocks and herds and even much cattle.

So were the people of Israel prepared for their sudden departure, and for entering on a tent-life in the desert, like that of their forefathers. Their training in the arts and occupations of Egypt secured them the elements of a higher civilization than that of mere shepherds, and fitted them for their destined part as a settled community in Canaan. As Moses had been trained at the court of Pharaoh for his life task, so the people of Israel had been trained in Pharaoh's country for a higher civilization. But their humble position in Goshen and throughout Egypt, especially for the long period of their slavery, left them unprovided with adequate means for their religious and social wants as a community. They were now about to set out on a great religious pilgrimage to Sinai and then enter on an independent life as a nation; and this demanded, among much else, due provision of robes, ornaments and vessels, for the service of Jehovah at the tabernacle. And the Lord saw to it that they were provided with the means of which they were in need by their very masters for whom they had slaved without pay. Thus are they on the eve of their departure abundantly remunerated for their services. The Lord

gave them favor in the sight of the Egyptians. And they depart, laden with spoil.

The number of the Hebrews in Egypt may be approximately gathered from the repeated statement that there were among them 600,000 men able to bear arms — that is between twenty and sixty years of age. This would imply at least a total of 2,000,000 of men, women and children.

Everything had been prepared for the final moment, and now the Egyptians, filled with terror, urged the instant departure of the Hebrews. Nor did the long-enlaved multitude delay. Summoned in the midst of the Passover feast, before the dawn of the 15th of the month of Abib, every father hurried, by the light of the full April moon, with his wife and children, to the appointed place of departure — to put himself under the leaders of his tribal division, his little ones and the sick in the saddles of the asses, his cattle driven before him, the unbaked bread, in the family kneading-trough, wrapped up on his shoulders.

The march of the people of Israel swelled as they touched town after town, and were joined not only by fresh crowds of their own race, but by shepherd tribes of Goshen, and multitudes of slaves. From the South and all the country between from the West and from the North, they pressed south-west to Ramases. Three or four days after the morning of the 15th would find all gathered at the common center; separated roughly into their respective tribes, with what arms they could muster, and arrayed for the march.

The vast host presently started from Ramases, under Moses. These tens of thousands of freshly liberated slaves, followed their leader, glad to escape from the lash of the drivers; but only to murmur at their first difficulty on the morrow.

G. M. O.

IN EEN NIEUW GRAF

Onze Heere Jezus is gestorven naar de Schriften. Uit dit oogpunt leert ons de apostel Paulus het sterven des Heeren beschouwen. De boosheid der Joden en de wereldliefde en menschenvrees van Pilatus hebben onbewust den raad God gediend. Er kon niet anders voor onze zonden betaald worden dan door den dood des Zoons Gods. Dat getuigden de Schriften. Men denke slechts aan Jesaja 53.

En zoo is Hij ook begraven naar de Schriften. Niet bij de goddeloozen zou Zijn graf zijn, maar bij de rijken zou Hij in Zijnen dood wezen. Hoe dit woord Gods vervuld is, verhalen ons de Evangelisten.

Na verlof van den Stadhouder verkregen te hebben namen Jozef en Nicodemus het lichaam des Heeren van het kruis, reinigden het, naar de wijze der Joden,

legden het in een bed van specerijen, omwonden het met fijn lijnwaad en begroeven het toen in een nieuw graf, dat in den hof van Jozef in een steenrots was uitgehouwen. Ook dit behoorde tot de vernedering des Heeren. Hij is begraven geworden om daarmede te betuigen, dat Hij waarachtiglijk gestorven is. Ook in dit opzicht is Hij nedergedaald in de nederste deelen der aarde. In Zijne begrafenis is ook onze oude mensch met Hem begraven, met al zijn zonden, zijn schuld, zijn verderfenis; opdat de booze lusten des vleesch in ons niet meer zouden regeeren. Het graf is nu, voor de geloovigen, niet slechts de "eindpaal van verdriet en nooden," maar ook de eindpaal der zonde. Die gestorven is, is gerechtvaardigd van de zonde.

Deze vertroosting staat tegenover al de verschrikingen des doods en des grafs. Onze natuur huilt er van. Als we een doode zien, en we denken dan: ook ik zal eenmaal zoo nederliggen, ontroeren wij. Niet alleen jeugd en kracht, maar ook gaven en talen, alles is dan voorbijgegaan. Het oog ziet niet meer, de mond spreekt niet meer. Somtjids is het lijk, reeds voor de begrafenis, niet meer toonbaar. En na de begrafenis zien we niets meer, dan alleen in onze verbeelding. We verbeelden ons het geheele ontbindingsproces der doorknaging. De wijze en de dwaze, de aanzienlijke en de geringe, de vrome en de goddelooze, ze zijn daar allen één. Daar verdort de mensch als het graf en vergaat hij als de beesten des velds; zijne heerlijkheid kent men niet meer.

Tot in deze diepte des grafs moest ook onze Heere en Heiland vernederd worden. Gods Heilige is ook nedergedaald in het graf. Die gedachte troost ons en maakt dat wij, ons graf in het licht van het graf van Christus beschouwende, de vrees en de ontroering voelen wijken, doordien wij nu gelooven dat wij, met Christus gekruist, gestorven en begraven zijnde, ook met Hem zijn opgewekt.

Reeds in die rijke begrafenis des Heeren ligt het begin Zijner verhooving. Gij zult, zoo had de profetische dichter gezegd, mijne ziel in de hel (het graf) niet vergeten; Gij zult niet toelaten, dat uw Heilige de verderving zie. Dat woord wijst op de opstanding des Heeren en op de overwinning van dood en graf. Neen, Gods Heilige heeft geen verderving gezien. Opstaande met het weder levend geworden lichaam heeft Hij niets van het oude, verderfelijke meegenomen! Het lijnwaad bleef in het graf achter. Alle zonde, alle schuld, alle ellende, alle rouw, droefenis en dood is in het graf onzes Heeren voor eeuwig begraven. Geen overwinning meer voor het graf. Christus heeft de overwinning behaald, en daarom mag zijn gemeente van overwinning spreken en zeggen: "Uwe dooden zullen leven, ja ook mijn dood lichaam, zij zullen opstaan. Waakt op en juicht, gij die in het stof woont, want uw dauw zal zijn als de dauw der moeskruident, en het land zal zijne overledenen uitwerpen," Jesaja 26:19.